

Ο ΚΟΣΚΙΟΥΣΚΟΣ

Παγεράν τινα ημέραν τοῦ χειμῶνος, εἰς γέρον, — εἰς στρατιώτης — φορῶν ἀκόμη τὴν στολὴν τοῦ ἐθελοντοῦ μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχε πολεμίαις γενναίως διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος του, ἐβάδιζεν εἰς τὸν χιονισμένον δρόμον ὅστις φέρεται ἀπὸ τὸ Πίνε εἰς τὴν Βαρτοβίαν. Εἷς μακρὸς σκύλος, ἰσχυρὸς καὶ κακομοιρασμένος, ὁ τελευταῖος φίλος ὅστις ἔμεινε πιστὸς εἰς τὸν λοχίαν Μερίσκη, τὸν ἠκολούθει. Καὶ οἱ δύο ἐπροχώρουν μετὰ θάρρους. Ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των ὅσον παγωμένους καὶ ἂν ἔπνεον ὁ αἴματος, ὅσον φαρμακερὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ ψύχος, ὁ μὲν εἰς ἀκουμδῶν εἰς τὸ χονδρὸν του ραβδίον, ὁ δὲ ἄλλος βαδίζων εἰς τὸ πλάγι τοῦ κυρίου του. Μεγάλην ἀνάγκην θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Πίνε, ἀφ' οὗ ἐπεχείρησε νὰ κλέψῃ τὸσον μακρινὴν ὁδοπορίαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πεζός, μέσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ

χειμῶνος! Αἱ πεδιάδες τῆς Πολωνίας ἠπλώνοντο ἐνώπιον τοῦ ὁδοιπόρου ὡς μεγάλαι λευκαὶ συνδόνες, ἀλλ' ὁ μογόντος καὶ γαλακτόχρους ἐκεῖνος ὀρίων ἦτο τὸσον μελαγχολικός, τὸσον σκυθρωπὸς ὥστε, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ Μερίσκη ἔστρεψε κάποτε τὴν κεφαλὴν του ὀπίσω διὰ νὰ ἴδῃ πόσον δρόμον εἶχε διατρέξει ἐν ᾧ ἐξηκολούθει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εἰς τὸν συνοδοιπόρου του.

— Ὁὐ φθάσωμεν, Κότς, θὰ φθάσωμεν. Θάρρος!

Ἐβάδιζον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπτά ὀλοκλήρους ὄρας καὶ ἡ νύξ ἐπλησίαζε φέρουσα μαζί της πικρὰ σύννεφα γεμάτα χιόνια, αἱ ὁποῖα ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πέσουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ὁ γέρον λοχίας ὅσον μακρὰν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὸ βλέμμα του ἄλλο τίποτε δὲν εἶλεπε παρὰ χιόνια πουθενὰ χωρὶον, πουθενὰ καταφύγιον διὰ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα. Καὶ ἡ νύξ ἐκείνη ἐφαίνετο ὅτι θὰ εἶνε τὸσον φοβερά!

— Καίμενον μου Κότς, ἐψιθύρισε αἴφνης ὁ Μερίσκης σταματήσας, θαρρῶ ὅτι ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μας ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖός μου ἔδειξε τὸν δρόμον ἤθελε νὰ χαθῶμεν... καὶ Ὁ ἀποθάνωμεν, Κότς, χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν μας βοηθήσῃ ὁ Θεός.

Ὁ σκύλος παρατήρησε τὸν κύριόν του μετὰ θαυμάσιμους ὀφθαλμούς καὶ ἐγαύγισε σιγαλὰ ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι εἶχε δίκιον καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος ν' ἀποθάνῃ μαζί του.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω ὁ ἄνεμος ἐφύσα φοβερός καὶ ἐσπρωχεν ἐμπρὸς τοὺς δύο δυστυχεῖς συνοδοιπόρους, καὶ τοὺς ὤθει ἀλύπητα εἰς ἀγνωστον σκοπὸν! Ὁ μακρὸς μαγδάρας τὸν ὁποῖον ἐφέρει ὁ Μερίσκης πολὺ ὀλίγον τον ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὸ δριμύτατον ψύχος. Ὁ ταλαίπωρος Κότς ἔτρεμεν. Ἐν τούτοις οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος παρεπονοῦντο.

Ἄλλ' ὁ λοχίας εἶχεν ἀποκάμῃ πλέον τὸ ἐξησθενημένον σῶμά του, χωρὶς τροφὴν καὶ χωρὶς ἀνάκασιν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ πλέον τὴν βα-

σανισμένη εκείνην πορείαν· οι πόδες του ελυγίσθησαν, και ὁ ταλαιπωρος γέρον ἐξηπλώθη διὰ μιᾶς εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἡ χιὼν τὸν ἐσκέπασε μὲ τὰ λευκά της πιτυλίματα· ὁ Κότς ἄμα εἶδεν ὅτι ἐξηπλώθη ὁ κύριός του ἤρχισε νὰ οὐρλιάζη θλιβερώς. Ἀί, πῶς εἰξεύρει, πιθανὸν ἢ φιλικὴ φωνὴ του, προσκαλεῖσθαι βοήθειαν, νὰ εἴλκε κανένα χωρικὸν ἀπὸ τὰ περίξ μέρη.

Ἀλλὰ τίποτε δὲν κατώρθουν αἱ φωναὶ τοῦ σκύλου· τὸ εἶχε πάρῃ ἀπόφασις πλέον ὁ γέρον ὅτι θ' ἀποθάνῃ καὶ ἐσκεπάσθῃ μὲ τὸν μανδύαν ὡς μὲ σάβανον, ὅτε ἐξαφνα ἐξακολουθητικὸς κρότος μᾶστιγος ἠκούσθη εἰς τὸν αέρα· ὁ Κότς ἐτάτισσε τὰ αὐτιά του, καὶ μὲ τοὺς εὐκινήτους ρύθωνάς του ὠσφραίνεται ὡς νὰ ἤρχετο κάποιος.

Ὁ Μερίσκης, λαβὼν ἕλιγον θάρος ἀνεσημάθη εἰς τὸν ἀγκῶνά του, δυσκόλως κινούμενος ἀπὸ τὸ μαλακὸν στρώμα τῆς χιὼνος εἰς τὸ ὅποιον εἶχε πέσει.

Ὁ Κότς ἐξηκολούθει νὰ γανυίξῃ τὸ δὲ πατάγμα τῆς μᾶστιγος ἐξηκολούθει καὶ αὐτὸ ὡς νὰ τὴν ἀπεκρίνετο. Μετ' ὀλίγον ἐν μαῦρον πρᾶγμα ἐφάνη μέσα εἰς τὴν οὐμίχλην ἦτο δὲ τοῦτο λεωφορεῖόν, τὸ ὅποιον ἔσυρον τέσσαρες ῥωμαλέοι ἵπποι, καὶ ἤρχετο μὲ ὄσση ταχύτητά τῶ ἐπέτρεπον νὰ τρέχῃ ὁ χιονοστρωμένος δρόμος καὶ οἱ παγωμένοι τροχοὶ του.

Ὁ Θεὸς βεβαίως ἔσταλε τὴν ἀνέλπιστον ἐκείνην βοήθειαν εἰς τὸν ἐτσιμοθάνατον γέροντα! ὁ Μερίσκης ἐσῆκωσε τὸν μουδιασμένον ἀπὸ τὸ κρύον βραχιόνά του, καὶ ἐφώνησεν, ἐν ᾧ ὁ πιστὸς του Κότς ἐξηκολούθει νὰ ζητῆ βοήθειαν μὲ τὴν γλώσσάν του, ὅπως ἠδύνατο, ὅπως τὴν συνεδοῦλευεν ἢ καρδία του.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν εἶνε ἐχθροὶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ λοχίας καθ' ἣν στιγμὴν τὸ λεωφορεῖον ἐκπλησίαζε.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐσταμάτησε τοὺς ἵππους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὸν φόβον τῆς καταγίδος δὲν ὑπήκουον εἰς τοὺς χαλινούς. Μόλις ἐστάθη ἡ ἀμαξα, ἠνοιχθῆ ἢ θυρὶς καὶ νέος τις περιτυλιγμένος εἰς γούναν ἐπήδησεν εἰς τὴν χιὼνα καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν λοχίαν.

— Νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, ὅποιος καὶ ἐν εἶσαι, σὺ που ἐγλύτωσες ἕνα δυστυχῆ ἐξόριστον! ἐπιθύρουν ὁ Μερίσκης.

Ὁ ὁδοιπὸρος τοῦ ὁποίου τὸ περιλαίμιον καὶ ὁ πῖλος ἐκρυπτον τὸ πρόσωπον, ἐπῆρε τὸν Μερίσκην εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀμαξάν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τὸν Κότς, ὅστις ἐστρωμάτωθη εἰς τὸ ἐμπρόσθιον κάθισμα παρατηρῶν μὲ ἀνησυχίαν τί ἐπρόκειτο νὰ κάμουν τὸν κύριόν του.

Οἱ ἵπποι ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον τῶν καλαῖωντας, ὁ δὲ νέος ἐντὸς τοῦ λεωφορείου ἐβόηθει τὸν γέροντα, ἐτρίβε τὰ μέλη του μὲ ραχὴν, ἀφ' οὗ τὼ ἔδωκε καὶ ἐπὶ σταγόνας τινάς.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐπεριποτεῖτο μὲ ἀφοσίωσιν καὶ συμπάθειαν τὸν Μερίσκην ὁ μανδύας τοῦ ὁδοιπύρου ἐξε-

κουμυβόθη καὶ ὁ γέρον λοχίας ἠδυνήθη νὰ ἔδῃ τὴν ἀρρενωπὴν καὶ εὐγενῆ μορφήν τοῦ σωτήρός του.

Μόλις δὲ τὸν εἶδε, σεβασμῶς καὶ ἐκπληξίς του κατέλαβον, ἀνεσήμωσε τὸν πῖλον τοῦ φωνάζων:

— Ὁ Κοσκιούσκος!

Μὲ γνωρίζεις, καλέ μου ἄνθρωπε; εἶ εν ὁ νέος Πολωνὸς ἐξακολουθῶν νὰ τρίβῃ τὸν λοχίαν.

— Σὰς γνωρίζω, λέγει, στρατηγέ μου; καὶ ποῦ; Πολωνὸς δὲν σὰς γνωρίζει καὶ δὲν σὰς ἀγαπᾷ σὰς τὸν ἐξοχὸν φιλόπατριν, τὸν ἥρωα τῆς Πολωνίας! τὸν νικητὴν τῆς Δουβιέγκας!

— Ἀχ! εἶπέ μὲ στεναγμὸν ὁ Κοσκιούσκος σφίγγων τὰς χεῖρας τοῦ λοχίου μὲ τὰς χεῖράς του, τὰς τὰς ὁποίας οὗτος ἐκάλυπτε μὲ φιλήματα καὶ δάκρυα· φεύγω, καθὼς βλέπεις ἀπὸ τὴν πατρίδα μου τὴν ὅποιαν ἀκρωτηριάζουν. Πηγαίνω μόνος μου νὰ ἐξορισθῶ εἰς τὴν Λειψίαν... ἀλλὰ... ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιστρέψω καὶ πάλιν νὰ βοηθήσω τὴν πατρίδα μου διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ξενικὸν ζυγόν!

— Εἶσατε νέος, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ κάμητε τοὺς μεγάλους σκοποὺς σὰς, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Μερίσκης.

— Εἶθε νὰ σ' ἀκούσῃ, ὅπως ἠθέλησε ν' ἀκούτῃ τὴν φωνὴν τοῦ τελευταίου φίλου σου!

Ἀφ' οὗ δὲ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ στρατηγὸς Κοσκιούσκος ἐθώπευσε τὸ τραχὺ τρίχωμα τοῦ Κότς.

— Ὡ! εἶπατε τὴν ἀλήθειαν, στρατηγέ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς σκύλος εἶνε ὁ μόνος φίλος ποῦ μου ἔμεινε πιστὸς καὶ δὲν με ἀπηνήθη εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

— Ἀλήθεια, δὲν μου εἶπες ποῖος εἶσαι καὶ ποῦ πηγαίνεις, εἶπε φιλικῶς ὁ Κοσκιούσκος· εἶνε ἀδικηρίσια νὰ σ' ἐρωτήσω;

— Καθόλου, στρατηγέ μου! ἴσα ἴσα κ' ἐγὼ ἔκαμα ὁ τι κάμνετε σεῖς· φεύγω ἀπὸ τὴν δυστυχῆ πατρίδα μου, ἀπὸ τὴν πατρίδα μου τὴν νικημένην καὶ παραδεδεμένην εἰς τοὺς ἐχθρούς. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ νὰ ἐμποδίσω αὐτὴν τὴν ἀδικίαν...

— Λοιπὸν ἔλα μαζί μου, ὅπως καὶ ὁ σκύλος σου Κότς, διότι ὅσον ἔχω ἕνα κομματι ψωμι καὶ μίαν στέγην θὰ τὰ μοιράζωμαι μὲ τοὺς ἀληθινούς φίλους τῆς Πολωνίας.

Ὁ Κοσκιούσκος πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν του ἐφφάντιζε διὰ τὸν Μερίσκην καὶ τὸν σκύλον του ἕως τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς τῶν. Διότι ὁ μέγας ἐκείνος φιλόπατρις ἦτο ὄχι μόνον ἀνδρείος ἀλλὰ καὶ γενναῖος καρδός.

Ὅλιγα ἔτη μετὰ τὴν θεληματικὴν ταύτην ἐξορίαν, ὁ ἐνδοξὸς στρατηγὸς προσεκληθῆ εἰς τὴν Πολωνίαν ὡς ἀρχηγὸς τῶν ἐθνικῶν στρατευμάτων καὶ ἐπολέμησε μὲ γενναῖότητα τοὺς Ῥώσους καὶ τοὺς Πρώσους. Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ἐμελλε νὰ κατα-

πῆσῃ ἐκ νέου τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος του, νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς· ἀλλὰ νικηθεὶς ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν συνελήφθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν μάχην τῆς Μακιεζόβιτσης. Ἡ ἱστορία τῆς Πολωνίας ἀναφέρει τὰς τελευταίας λέξεις τὰς

Ἐξοχίας ἀλλὰ μέγας Κοσκιούσκος μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τὴν ὅποιον τὸν εἶχεν ἐξορίσει ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας, ἀφ' οὗ ἔμεινε δύο ἔτη εἰς τὰ δεσμά, ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ σῶμα του με-

Ὁ ΜΕΡΙΣΚΗΣ ΒΕΗΚΩΣΕ ΤΟΝ ΜΟΥΔΙΑΣΜΕΝΟΝ ΒΡΑΧΙΟΝΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΦΩΝΑΖΕΝ, ἘΝῶ Ο ΠΙΕΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΤΣ (Σελ. 98)

ὁποῖος εἶπεν ὅτε ἔπεσε καταπληγώμενος: Finis Poloniam! Ἐτέλος τῆς Πολωνίας! Ἡ προφητεία αὐτοῦ ἐπληρώθηκε καὶ εἶδε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι ἐπραγματοποιήθη, διότι ἔζησε μολοντί τὸ σῶμά του ἦτο κατατρυπημένον ἀπὸ πλῆγας.

τεκόμισθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πολωνίας Κρακοβίαν καὶ ἐτάθη εἰς τὴν μητρόπολιν μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Σοβιέσκη καὶ τοῦ Πονιατόβσκη, οἱ ὅποιοι ὡς αὐτός, εἶχον δοξάσῃ τὴν Πολωνίαν.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὸ Πάσχα, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί μου, μὴ ἐνθυμίζετε ἐν ἑτοσ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ μὴν μικρὰν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν θέλω νὰ σας διηγήθῃ.

Ἡ οἰκογένειά μου διέμενε συνήθως τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ καλοκαίρι μόνον ἐπιγίναμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὸ κτήμα μας τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον ἑνὸς χωρίου τῆς Λεβαθείας· ἀλλὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου σας λέγω, ἐπειδὴ ἦτο βαρέως ἀσθενῆς ἡ μάμμη μου καὶ ἔπειτα ἀπέθανεν, ἐμείναμεν καὶ τὸν χειμῶνα εἰς τὸ κτήμα μας. Τί εὐμορφά που εἶνε ὁ χειμῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν! τί ποιήσιν που ἔχει!

Σιγὰ σιγὰ ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι, ἤλθεν ἡ ἀνοιξίς καὶ ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα. Τὴν κυριακὴν τῶν Βαΐων εἶδομεν ὅτι ἡ μήτηρ μου συναμίλει σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν θεῖαν μου, καὶ ἡμεῖς τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶχομεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ διακρίσιν, ἀλλ' ἴσως καὶ διότι ὑποπτεῦσαμεν ὅτι μας ἠτοίμαζον κανέν ἐκτακτὸν διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ δὲν ἠθέλαμεν νὰ χαῖρομεν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐκπλήξεως ἐκείνης. Ἐξάφνα ἡ μεγαλειτέρα μου ἀδελφὴ Ἐλένη, ἡ ὁποία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτο σιωπηλὴ καὶ ἀνεγίνωσκεν ἢ ἐπλεκε τὴν ὄραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐπαίζαμεν, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν καθέδραν τῆς, καὶ ἐκτύπησε τὰς χεῖράς τῆς φωνάζασα:

— Μητέρα, θεῖα! τί ὠραία ἰδέα! εἰπῆτε ναι, εἰπῆτε πως θὰ γίνῃ! καὶ σεῖς, ἀδελφάκια μου καὶ ἐξαδέλφια μου, θὰ εἰσθε σύμφωνοι βέβαια.

Ἄλλ' ἅμα εἶδεν ἀπὸ τὰ βλέμματά μας ὅτι δὲν εἰξεύραμεν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, διότι δὲν μας εἶχεν εἰπεῖ τίποτε ἀκόμη, ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα καὶ μὲ φωνὴν ἱκετευτικὴν τῆ εἶπε:

— Μητέρα, σὲ παρακαλῶ, μᾶς ἀφίνας αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα νὰ βάζωμεν αὐγὰ καὶ νὰ κάμωμεν κουλοῦρες; Ὅτ' αὐτὰ στρώσωμεν ἔπειτα εἰς τὸν κῆπον καὶ θὰ προσκαλέσωμεν τὰ πτωχὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου νὰ τοῖς τὰς προσφέρωμεν. Δὲν θὰ εἶνε εὐμορφα, μητέρα;

Ἡ μήτηρ μας, ἡ θεῖα καὶ ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὴν ἰδέαν τῆς Ἐλένης, καὶ ἀμέσως ἤρχισαμεν τὸ ἔργον. Ἄλλῃ ἐζέμωμεν, ἄλλῃ ἐπλάθην, ἄλλος ἔβαλε τ' αὐγὰ κανεῖς δὲν ἔμμεν ἀργός, ὁ καθεὶς ἔκαμνε κατὰ τι.

Ἐννοεῖτε μόνον σας καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας περιγράψω τὰ πηθῆματα, τὰς φωνὰς τῆς χαρῆς τῶν πτωχῶν ἐκείνων παιδιῶν, ὅταν εἶδαν τὸ ἠτοιμασμένον δι' αὐτὰ συμπόσιον· ἔξαφνα ὀπίσω ἀπὸ τὰ κά-

γκελά τοῦ κῆπου μας εἶδα ἐν ὄχρον, ὄχρον προσωπάκι μὲ ἐν σωματάκι ἰσχνὸν καὶ ἀσθενικόν. Τὰ δύο μεγάλα τοῦ ὀμμάτια ἔβλεπον μὲ ζηλείαν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὀπίω εἶχαμεν μοιράσει αὐγὰ καὶ κουλοῦρες· ἐπλησίασα καὶ εἶδα δύο μεγάλα δάκρυα νὰ τρέχουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, ὡς ἐφαίνετο, εἶχαν τρέξει καὶ ἄλλα πολλὰ ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Τί ἔχεις; τὸ ἥρώτησα.

Τὸ δυστυχῆς τότε μοι εἶπεν ὅτι ἡ μάνα του εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος διὰ τὴν μικρὰν ἑορτὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐσοπεύαμεν νὰ προσκαλέσωμεν τὰ πτωχὰ παιδιὰ καὶ τὸ ἔσπιλε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δώσωμεν καὶ εἰς αὐτὸ ἐν αὐτὸν κῆν, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ μόνη τροφὴ του διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ Πάσχα, διότι εἰς τὸ πτωχόσπιτόν των οὔτε ψωμί εἶχαν οὔτε λεπτὸν· ἔπειτα δὲ τὸ ταλαίπωρον παιδίον ἐξηκολούθησε:

— Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ ἔτρωγα τὸ αὐγὸ, γιατί χθὲς ἡ μάνα μου μοῦ ἔδωκε ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ αὐτὴ ἔμμεν νηστικὴ· ἤθελα νὰ το πάγω τῆς μάνας μου! Μὰ ὁ περιελοῦρος ἅμα μὲ εἶδε ἔτσι κακοκυμένον καὶ κουρελιάρικο δὲν μ' ἄφησε νὰ ἐμβῶ. Κ' ἡ μάνα μου τώρα δὲν θάχῃ τίποτε ἢ καίμην ἡ μανούλα μου!

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πάλιν...

Ἐννοεῖται τί ἔκαμα τότε; εἶπα εἰς τὸ παιδάκι νὰ ἔλθῃ μῆσα, τὸ ἔπιασα ἀπὸ τὸ χεράκι καὶ τὸ ἐπῆγα ἐμπρὸς εἰς τὴν μητέρα καὶ τῆ διηγήθην ὅσα μοι εἶχεν εἰπεῖ.

Ἡ μήτηρ μου, ἀγαθὴ καὶ εὐσπλαγγχος ὅπως πάντοτε, συνεκινήθη, εἶπε νὰ βάλουν γρήγορα καὶ ἐν πανέρι μισὸ ἀρνί, αὐγὰ, κουλοῦρες, πέντε ἕξ ψωμιά καὶ νὰ τα ὑπάγουν ἀμέσως εἰς τὸ πτωχόσπιτον τῆς δυστυχούς ἐκείνης γυναίκος.

Ἐγὼ ἐζήτησα νὰ ὑπάγω μαζὶ μὲ τὸν ὑπρέτην καὶ ἡ μήτηρ μοῦ μοῖ το ἐπέτρεψε. Σὰς βεβαίω δὲ ὅτι ποτέ μου δὲν ἠσθάνθην τὴν εὐχαρίστησιν ὅταν ὅταν εἶδα τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν πτωχῶν ἐκείνων ὄντων.

Καλὰ μου παιδιὰ, εἰς τὰς κρίσιμους αὐτὰς ἡμέρας τῆς Πατριδος, ὅπου τόσαι οἰκογένειαί ἔχουν στρατιωτικὰς τὰ μόνα στηρίγματα των, πολλοὶ ὑπάρξεις δυστυχούν, πολλοὶ πεινοῦν· δεῖξτε εὐσπλαγγχίαν καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ, πολὺ...

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἦρθαν τὰ μεσάνυχτα.
Ἄκου τὴν καρμπάνα.
Ἐλα, πάμε, μάνα,
Εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Πάμε γιὰ ν' ἀνάψωμε
Τὴ χρυσὴ λαμπάδα
Κ' εἰν ὅλη ἡμέρα φάδα
Ἡ κεροδοσιὰ.

Δὸς μου τὰ λαμπριάτικα
Τὰ καινούργια ρούχα.
Πᾶρε κείνα ποῦχα.
Ἦρθε ἡ Λαμπρὴ.

Ὁ χειμῶνας ἔφυγε
Ἦρθε τώρα ἡ ζέστη,
Τὸ Χριστὸς ἀνέστη
Κ' οἱ χρυσοὶ καιροί.

Τὰ κανόνια ἔβροντησαν,
Τὰ κεριὰ κινουῦνται
Ὅλοι, νά, φιλοῦνται,
Ὅλοι—γέροι, νεοί.

Τὸ αὐγὸ τὸ κόκκινον
Δὸς μου νὰ τσακίσω,
Φέρε μου νὰ ψῆσω
Τὸ παχὺ τάρνι.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκδημαῖου ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ. ΦΕΡΜΠΟΥ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 81.]

»Τί νύκτα ἦταν ἐκείνη, παιδιὰ μου, τί νύκτα! ὡς τώρα ἦταν Κόρακας, καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες φαντασθῆτε τὸν βασιλεῖα τῆς Ταμπουλίνας νὰ γυθὰ γίνῃ τυρί! Καὶ ὅσον ἀκούε τὰ πατήματα τῶν ρίξῃ χωρὶς φῶς εἰς τὰ σκοτεινὰ μέσα εἰς τὸ παλάτι σκοπῶν καὶ τὴ φωνὴν τῶν τοῦς που ἐφώναζαν νὰ μὴν τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος: «Φύλακες γρηγορεῖτε!» πᾶ νὰ πῆ «Σκοποὶ τὰ μάτια σας τέσσερα!», ὅσον ἀκούε τῆς ἀγριεῖς φωνῆς τοῦς, τοῦ ἐφαίνονταν πως τὸ κορμί του ἔβγαζε μυρμιδιὰ σὺν τοῦ ψητοῦ ἀρνιοῦ καὶ ἐπήγγεινε νὰ του φύγῃ ὁ νοῦς του· δὲν μπόρουσε νὰ το πάρῃ ἀπόφρασι καὶ νὰ προσμένῃ ἡσυχὰ ἡσυχὰ τὴν ὄρα του θανάτου του. Δὲν μπόρουσε νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἡ βασιλεῖα του ἦταν ὄλο καὶ καλοτέρασι καὶ καλοφάγια, μὰ τώρα που ἔπρεπε νὰ πλερώσῃ, τοῦ ἐφάνημε ἄρα πολὺ φουσκωμένους ὁ λογαριασμός.

«ΕΒΥΣΕ ΤΟ ΚΕΡΙ»

»Ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴ λύπη καὶ τὴν ἀγωνία του καὶ τὸ πολὺ κλάψε κλάψε, ἀπόκαμεν ὁ κακόμοιρος καὶ δὲν μπόρουσε νὰ σταθῆ εἰς τὰ πόδια του. Ἀνέβηκε τὸ λοιπὸν εἰς τὸ βασιλικὸν του κραββάτι, ἔβαλε τὸ νυκτικὸν του σκοῦφο, ἔσφιξε τὸ τυρί, ἀπάνω εἰς τὸ κλαδί, μὲ τὴ διαφορά ὅμως ὅτι κεφάλι του μὲ ἕνα μαντήλι, ἔσβυσε τὸ κέρι, καὶ ἐ-

κλάγγατε, απ' ου έσκηπάστηκε δια τελευταία φορά με τον πουπουλένιο μανδύα του».

ΙΒ'

ΘΗΓΑ, ΛΑΙΒΙΑ, ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

«Όταν εξύπνησε ήταν μέρα μεσημέρι. Τριβεί τα μάτια του, και 'ς την αρχή του 'ράνηκέ πως είδαν άσχημον όνειρον. Ηλθε ή ώρα που του έφεραν τακτικά τη γανάθ με το χυλό, και έμβαιναν οι αυλικοί και έμάλωναν ποιανού να πρωτογαμογελάση. Έπερνούσαν ή ώρα και ψυχή δεν έπάτησε 'ς το δωμάτιό του. Πηδ' κάτω από το κρεβάτι του, ανοίγει ένα παράθυρο και τί να ιδ'η κάτω 'ς την πλατεία του παλατιού!

»Βλέπει ένα σωρό ξύλα άναμμένα, που τα έκαιαν δια να γίνουν στάκτη, και άπάνω 'ς αυτήν 'μπορούσε να ψηθή ένα β'φδι, τό σόν μεγάλος ήταν ό σωρός η! Πάρα πέρα ήταν έτοιμασμένη μία σούβλα, που άστραγγιζε σαν σκαθι καινούριο και άκόμη πάρα πέρα από κάτω από τα δένδρα ήταν τρωμένο τραπέζι μικρού, και καμμιά δεκαριά διαβολόπουλα έτρεχαν άπάνω κάτω και έφεριαν τα πράγματα του τραπέζιού. Ένας αγριάνθρωπος άκόνιζε σε μία πέτρα τό γιαταγάνι του με μεγάλη προσοχή και με μεγάλο σοδαρό. Έκει δά να σου και βλέπει από μακριά τους προκαλασεμένους. Από τό εν μέρους έρχόντανε οι ύπουργοί και όλοι οι πρωτομεγάλιοι του βασιλείου, από τό άλλο μέρος έρχότανε ό Κουικουκουίνος καμχωμένος, και έδασταύσε τη μέση του σαν παλληκάρης, και από πίσω του έφερνε όλον τό λαό. Καθώς έποδβαλαν οι ύπουργοί 'ς την πλατεία, εύθ'ς άρχισε ή στρατιωτική μουσική και έπαιζε τόν εθνικόν ύμνον της Ταμπουλίνης.

»Ό Θωμάς Κουπιός με μία ματιά έκτάλαβεν ότι όλα ήταν έτοιμα και μόνον αυτόν έπερίμεναν δια να άρχίσουν. Έμ'εθηκε μέσα και από τό κακό του τον έπιασε μία φύρρα, που έκόντεψε να σκόση. Έσυλλογιόθηκε να βάλη φωτιά 'ς τό παλάτι και να καη μαζί μ' αυτό. Άρχίζει τό λοιπόν και σπάζει ό τι

εύρισκε μπροστά του, πετάει κατά γης τόν πουπουλένιο μανδύα του και τον τσαλαπατεί, και τον κάνει κομμάτια' τό πούπουλα των καθαριών έσηκώθησαν σαν σύννεφο και σε μία στιγμή τον έσκέπασαν, σαν να ήθελαν να κολλήσουν άπάνω 'ς τό κορμί του. Αφ' ου του έπέρασαν ό πρώτος θυμός, αποφάσισε να σώση τη ζωή του και να την πουλήση πολύ ακριβά. Παιρνει τό λοιπόν 'ς τό χέρι του τό βασιλικό του σκήπτρο, χοιρόδ' σαν ρόκαλο, και στέκεται πίσω από την πόρτα έτοιμος να την δώση κατακέφαλα 'ς όποιον ήθελε δοκιμάση να 'μπη 'ς τό δωμάτιό του. Έπερίμενεν εκεί ως μισή ώρα. Έκει που έπερίμενεν, άκούει φωνές και κ'κ'κ, και εύθ'ς τρέχει 'ς τό παράθυρο να ιδ'η τί τρέχει.

»Ακούστε τό λοιπόν τί έτρεξε.

* Ο ΚΟΥΙΚΟΥΚΟΥΙΝΟΣ ΑΡΠΑΖΕΙ ΤΗ ΣΟΥΒΛΑ... *

τερο κομμάτι, και δεν ένοούσε να τό παραχωρήση 'ς άλλον κνήνα. Οι ύπουργοί, σαν είδαν την αυθάδειαν του Κουικουκουίνου, τους έκακοφάνη και εθύμισαν. Του είπαν λοιπόν να 'χρη λίγα τά λόγια του, διατι θά διατάζουν να τον συλλάβουν και να τον χώσουν μέσα. Άνάβει τότε ό Κουικουκουίνος, άρπάζει μία γανάθ και την πετ' 'ς τό κεφάλι του πρωθυπουργού, ό πρωθυπουργός τρέχει να φύγη, ό Κουικουκουίνος άρπάζει τη σούβλα και τρέχει να τον τρωπήση. Όλοι οι άλλοι τρέχουν απ' όπισω και άρπάζουν ό τι έπρίφθανε να πάρη καθένας, άλλος άρπ'αζε μία κουτάλα, άλλος ένα μαχαίρι και άλλος άλλο και έτρεχαν σαν τρελλοί. Η μουσική που ήταν όπισω από ένα φράχτη κρυμμένη, έπαιζεν άκόμη τόν εθνικόν ύμνον! δεν έπήρεν έ'δραη, πως ό κόσμος ήταν άνω κάτω, και ό λαός και οι πρωτομεγάλιοι είχαν γίνη μαλλι'ά κουβάρι.

»Ό Κουικουκουίνος καθώς ήλθε 'ς την πλατεία, έβγαλε λόγο και ειπέ πως: ό λαός πρέπει να καθήση 'ς τό κάτω μέρος του τραπέζιού και αυτός να λάβη την πρωτοκαθεδρίαν. Είπεν ότι οι ύπουργοί έχουν τό δικαίωμα να δοκιμάσουν αυτοί πρώτοι τό ψητό να ιδούν αν είναι καλοψημένο, αλλά αυτός έγύρευε να του δώσουν τό καλλίτερο κομμάτι, και δεν ένοούσε να τό παραχωρήση 'ς άλλον κνήνα. Οι ύπουργοί, σαν είδαν την αυθάδειαν του Κουικουκουίνου, τους έκακοφάνη και εθύμισαν. Του είπαν λοιπόν να 'χρη λίγα τά λόγια του, διατι θά διατάζουν να τον συλλάβουν και να τον χώσουν μέσα. Άνάβει τότε ό Κουικουκουίνος, άρπάζει μία γανάθ και την πετ' 'ς τό κεφάλι του πρωθυπουργού, ό πρωθυπουργός τρέχει να φύγη, ό Κουικουκουίνος άρπάζει τη σούβλα και τρέχει να τον τρωπήση. Όλοι οι άλλοι τρέχουν απ' όπισω και άρπάζουν ό τι έπρίφθανε να πάρη καθένας, άλλος άρπ'αζε μία κουτάλα, άλλος ένα μαχαίρι και άλλος άλλο και έτρεχαν σαν τρελλοί. Η μουσική που ήταν όπισω από ένα φράχτη κρυμμένη, έπαιζεν άκόμη τόν εθνικόν ύμνον! δεν έπήρεν έ'δραη, πως ό κόσμος ήταν άνω κάτω, και ό λαός και οι πρωτομεγάλιοι είχαν γίνη μαλλι'ά κουβάρι.

»Ό βασιλέας καθώς βλέπει την ταραχή εκείνη και τό κακό, τόν φοβερόν εκείνον έμφύλιον πόλεμον, χωρίς να χάνη καιρόν, πηδ' κάτω από τό μπαλκόνι του παλατιού και τό βάζει 'ς τό τέσσερα.

»Δεν είζέρετε τί χαρά είχε, μα και πως έκτύπησε ή καρδιά του με τον πόρον μυρωδιά και τον συλλάβον. Έκει που έτρεχε, έγύριζε και από πίσω του να ιδ'η αν τον κυνηγ'η κανείς. Μα εκεί που έγύριζε σε ένα δρόμο δια να πάη 'ς τη θάλασσα, να σου και τον βλέπει από μακριά ένα μικρό αγριάνθρωπο και 'μπήγει της φωνής: Πιάστε τον, πιάστε τον!

»Τά δύο κόμματα σαν άκουσαν πως τους έφυγεν ό μεζές, εύθ'ς έφιλίσταν και έτρεξαν να τον συλλάβουν. Ό Θωμάς καθως ήταν κοντοφάρδουλος, έκκαναν τά πόδια του φτερα, μα και οι αγριάνθρωποι είχαν ποδάρια σιδερο. Ό Θωμάς έπηδάυσε φράχτες, έχωνόντανε σε χαμόκλαβα, έκρυβόντανε από πίσω από μάνδρες και καμμιά φορά τους εξέφυγε και τον έχασαν. Να τον έβλεπε κανείς τόσον χοιρόδ' και τόσον έλαφρό 'ς τό ποδάρια, θά έλεγε ότι τό πάχος β'ηθει τόν παχύν άνθρωπον 'ς τόν αέρα όπως τον βοηθεί να π'έη άπάνω 'ς τό νερό.

»Οι αγριάνθρωποι τον έμνηγούσαν, μα που να τον πιάσουν! Είπ'αν να του ρίξουν μερικές σκιπές και να τον λαβώσουν, μα έφοβήθησαν μην τύχη και χαλάση τό κρέας του από της λαβωματιές. Αυτό ήθελαν να τον φάνε γερό και παστρικό.

»Ό Κουικουκουίνος δεν είζέρω πως του ήλθεν ή ιδέα και έπ'ηρε μαζί του ένα δίχτυ και έπολεμούσε να τον πιάση τόν Θωμά, σαν ψάρι. Τρέχοντας τρέχοντας ό Θωμάς έκανε τό γύρο όλου του βασιλείου

του, μπροστά αυτός, πίσω εκείνοι! Έκει δά που έφθασε λαχανιασμένος σε κάτι βράχους μεγάλους και 'ψηλούς, και από και 'ψηλά βλέπει με μεγάλη του χαρά ένα καράβι με όλα τά πανιά του ανοικτά. Κάνει να πηδήση μέσα 'ς τη θάλασσα χαρούμενος, μα χωρίς και αυτός να το καταλάβη, εύρέθηκε τσακωμένος μέσα 'ς τό δίχτυ.

»Τί δυστυχία! ό κακόμοιρος ό Θωμάς να πιασθ'η 'ς τη στιγμή που έλεγε πως έσώθησαν πιά τά βασάνά του!

* ΠΡΟΫΕΙ ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΑ ΜΕΣΑ 'Σ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ * (Σελ. 104)

»Και να 'ξέρη πως θά τον κάνουν ψητό 'ς τη σούβλα!

»Τώρα ή δυσκολία ήταν να τον ανασύρουν. Και έπειδή ό Κουικουκουίνος μόναχος του δεν 'μπορούσε να τον ανασύρ'η, έπιασαν τό λοιπόν τό σχοινί όλοι οι αγριάνθρωποι και το τραβούσαν με όλη τους τη δύναμη. Και το τραβούσαν με πολλήν δρεξιν, διατι είζεράν πως σε 'ς την άκρα του σχοινιού ήταν πιασμένο τό θρεφτάρι τους. Και οι ίδιοι οι ύπουργοί έτραβούσαν τό σχοινί δια να έχουν και αυτοί μερίδιο και να μη φωνάζη ό Κουικουκουίνος ότι αυτός που έκανε τόσον κόπο, αυτός θά πάρη και τό πιο καλλίτερο κομμάτι.

»Όσο και έβλεπαν τό δίχτυ που ά-

νέβαινε με τό ανθρώπινο ψάρι μέσα, τόσο εφ'ώναζαν από τη χαρά τους. Ό Θωμάς έπαράδερνε μέσα 'ς τη φυλακή του, και έπολεμούσε να σχίση κανένα 'μάτι του δίχτυου και να ξεφύγη. Πιώς να έβλεπ' εκείνο τό ασάπ που έκριμότανε 'ς τόν αέρα, και να έλεγε πως είνε ό βασιλέας της Ταμπουλίνης και γυρίζει 'ς τό βασιλείό του, σαν να ήταν σε μακρινό ταξίδι!

»Καθώς το τραβούσαν τό σχοινί, τό δίχτυ ανέ-

κάτω τὸν μικρὸν Στέφανον καὶ ἤρπασε τὴν ἀκρὰν τοῦ βράχου καὶ ἀνέβη ἐπάνω. Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο εὐρύχωρον καὶ ἠδύνατο νὰ τοὺς χωρῆσῃ ὅλους.

Ἄφ' οὐ ἀνέβη ἐκρέμασε τὴν κλίμακα ἀπὸ μίαν ἐσοχὴν τοῦ βράχου καὶ τὴν ἐκράτει δυνατὰ ἕως ὅτου ἀνέβησαν ἀνὰ ἓν πάντα τὰ παιδιά. Πρῶτος πρῶτος ἀνέβη ὁ Στέφανος μὲ μεγάλην εὐκολίαν ὡς νὰ ἦτο ναύτης.

Καὶ ἦτο καιρὸς νὰ ἀναβῶν, διότι ἡ θάλασσα καὶ αὐτὴ εἶχεν ἀναβῆ, καὶ τὰ κύματα κατέβρεχον τὰς πτέρνας των.

« Ἀχ! ἄχ! ἔλεγεν ὁ τάλας ὁ Πλημμύρης ὅταν ἔδαλε τὸν πόδα του εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, ἄχ! ἂν μ' ἀκούατε ἀπὸ τὴν ἀρχή, τώρα θὰ ἤμαστε πλαγιασμένοι ἔς τὰ ζεστά ζεστά κρεββάτικα μας!»

Ἄφ' οὐ ἀνέβησαν, καὶ δὲν εἶχον πλέον φέρον, τότε ὁ Κουπιᾶς ἐξήτασε τὸν βράχον καὶ εἶδεν ὅτι ἡ κατασκευή του ἦτο πολὺ περίεργος. Ἀπὸ μικρὰν ὁ βράχος τῶν Γλάρων ἐφαίνετο μονοκόμματος, καὶ ἡ ἐπιφάνειά του ἐφαίνετο ὁμαλὴ ἀπὸ τὴν βᾶσιν μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἀλλ' ἐκ τοῦ πλησίον ἦτο κατασπαργωμένος, διότι τὰ κύματα καὶ οἱ ἀνεμοὶ τὸν εἶχον κάμη κόνινον, εἶχεν εἰς τὰ πλευρά του διαφόρους μεγάλας ὀπάς, σπήλαια, σχισμάδας. Ἀνεκάλυψε δὲ ὁ Κουπιᾶς ἓν μονοπάτι, τὸ ὁποῖον τέσσαρ ἦτο δύσκιτον καὶ ὀλισθηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἐρίζον ἦτο δυνατόν νὰ ἀναβῆ. Ἀλλ' ὁμοῦ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ ἀναβῶν ὅπως ὅπως, διότι τὰ νερά ὀλονὲν ἀνέβαινον, καὶ ἦτο κίνδυνος νὰ τοὺς σπρώξουν τὰ κύματα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο.

« Παιδιά, ἐμπρός!» ἀνεφώνησεν ὁ Κουπιᾶς καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ μονοπάτι.

Ἦρξαν λοιπὸν νὰ προχωροῦν, καὶ ἐσύροντο μὲ

τὰ τέσσαρα ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά, τὰ ὅποια δὲν εἴμποροῦν ἀκόμη νὰ περιπατήσουν ἔρθια. Ὁ Κουπιᾶς ἐπὶ γαίην ἐμπρός, καὶ ὀπισθεν εἰ ἄλλοι κατὰ σειράν, καὶ διὰ νὰ μὴ πέσουν κάτω καὶ γίνουσι κομμάτια, ἐκράτει ὁ εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ φορέματος τοῦ ἄλλου.

Πάντες ἦσαν σιωπηλοὶ, καὶ ἔτρεμον, καὶ μόνον ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἠκούετο, ὁ ὁποῖός τοὺς ἔλεγε νὰ προσέχουν ὅπου ἦτο τὸ μέρος ἐπικίνδυνον.

Ἐπάνω ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰ μαυροῦ γεμάτος ἀστρα, τῶν ὁποίων ἡ λάμψις ἐφαίνετο ὠχρὰ, καὶ κάτω ὑπὸ τοὺς πόδας των ἐβόϊζε καὶ ἐμουκάτο τὸ φοβερὸν καὶ μαῦρον κύμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐτοιμὸν νὰ τοὺς χάψῃ.

Ἄφ' οὐ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔκαμαν ὅλον τὴν γύρον τοῦ βράχου ἔφθασαν εἰς ἓν στενὸν μέρος, τοῦ ὁποίου οἱ τοίχοι ἦσαν ὕψηλοι καὶ κάθετοι. Τὸ στενὸν αὐτὸ ἐφαίνετο ὡς κοίτη χειμάρρου ἀπεξηραμμένου. Προχωροῦν, προχωροῦν χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ εἰσεύρουν τοῦ θὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ στενὸν. Προχωροῦν χωρὶς νὰ συλλογίζωνται ἂν θὰ δυνηθῶν νὰ ἐπιστρέψουν, διότι ὁ κίνδυνος εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκοντο δὲν τοὺς ἄφινε νὰ σκεφθοῦν τί θὰ ἀπογίνουν αὐτοὶ ἐκύτταζον τώρα νὰ σωθῶν ἀπὸ τὰ κύματα τὰ ὁποῖα τοὺς ἔβρεχον τὰς πτέρνας, καὶ τὸ τί θὰ ἀπογίνουν ἔχει ὁ Θεὸς.

Καὶ δὲν ἐφθάνον ὅτι ἐβδανίζοντο τόσο πολὺ ὡς νὰ προχωρήσουν ὀλίγον, ἀλλὰ ἀφ' οὐ ἀνέβαινον εἰς τὸν ὀλισθηρὸν ἀνήφορον πολλακίς συνέβαινε νὰ ὀλισθηθῶν καὶ εἰς ἓν δευτερόλεπτον τῆς ὥρας νὰ χάσουν μίαν ὥραν κόπους καὶ μύχθους, καὶ νὰ ἀναγκάζωνται νὰ ἀρχίζουσαν πάλιν ἀπὸ τὸ ἄλφα.

Ὁ πολὺς κόπος καὶ αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἐλάμβανον ἐπάνω εἰς τὰς πτέρνας, τοὺς ἔκαμαν νὰ σταματοῦν καὶ νὰ μὴ θέλουσαν νὰ προχωρήσουν.

[Ἔπεται συνέχεια]

« ΚΑΛΗ ΟΡΕΞΙ, ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ! » (Σελ. 104)

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

A

1.	3.	5.	7.	9.	11.	13.	15.	17.	19.	21.
23.	25.	27.	29.	31.	33.	35.	37.	39.		
41.	43.	45.	47.	49.	51.	53.	55.	57.		
59.	61.	63.	65.	67.	69.	71.	73.	75.		
77.	79.	81.	83.	85.	87.	89.	91.	93.		
95.	97.	99.								

Δ

8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	24.
25.	26.	27.	28.	29.	30.	31.	40.	41.
42.	43.	44.	45.	46.	47.	56.	57.	58.
59.	60.	61.	62.	63.	72.	73.	74.	75.
76.	77.	78.	79.	88.	89.	90.	91.	92.
93.	94.	95.						

B

2.	3.	6.	7.	10.	11.	14.	15.	18.	19.
22.	23.	26.	27.	30.	31.	34.	35.	38.	
39.	42.	43.	46.	47.	50.	51.	54.	55.	
58.	59.	62.	63.	66.	67.	70.	71.	74.	
75.	78.	79.	82.	83.	86.	87.	90.	91.	
94.	95.	98.	99.						

E

16.	17.	18.	19.	20.	21.	22.	23.	24.
25.	26.	27.	28.	29.	30.	31.	48.	49.
50.	51.	52.	53.	54.	55.	56.	57.	58.
59.	60.	61.	62.	63.	80.	81.	82.	83.
84.	85.	86.	87.	88.	89.	90.	91.	92.
93.	94.	95.						

Γ

4.	5.	6.	7.	12.	13.	14.	15.	20.	21.
22.	23.	28.	29.	30.	31.	36.	37.	38.	
39.	44.	45.	46.	47.	52.	53.	54.	55.	
60.	61.	62.	63.	68.	69.	70.	71.	76.	
77.	78.	79.	84.	85.	86.	87.	92.	93.	
94.	95.	100.							

Z

32.	33.	34.	35.	36.	37.	38.	39.	40.
41.	42.	43.	44.	45.	46.	47.	48.	49.
50.	51.	52.	53.	54.	55.	56.	57.	58.
59.	60.	61.	62.	63.	96.	97.	98.	99.
100.								

H

64.	65.	66.	67.	68.	69.	70.	71.	72.
73.	74.	75.	76.	77.	78.	79.	80.	81.
82.	83.	84.	85.	86.	87.	88.	89.	90.
91.	92.	93.	94.	95.	96.	97.	98.	99.
100.								

Με τὰς ἀνωτέρω ἑπτὰ πινακίδας τῶν ἀριθμῶν, μικροὶ μοι φίλοι, εἴμπορεῖτε νὰ κάμετε ἓν ὠραῖον παιχνίδιον. Προσπαλέσατε τὸν μικρὸν σας ἀδελφόν, τὴν μικρὰν σας ἀδελφήν, ἕσα φίλον σας ἢ καὶ κανένα μεγάλον συγγενὴ σας, ἂν θέλετε, νὰ βάλῃ μετὰ τὸν νοῦν του ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ὁποίους περιέχουν αἱ πινακίδες αὐταί.

— Ἐγὼ ἔδαλα μετὰ τὸν νοῦν μου ἓνα ἀριθμὸν, θὰ σας εἶπῃ κάποιος.

— Εἰς ποῖας πινακίδας εὐρίσκειται; θὰ τον ἐρωτήσετε σείς.

Ὁὗτος θὰ σας ἀπαντήσῃ παραδείγματος χάριν:

— Εἰς τὰς πινακίδας A, Γ καὶ E.

— Πολὺ καλὰ, θὰ τῷ εἶπῃτε τότε μετὰ βεβαιότητος, ὁ ἀριθμὸς τὸν ὁποῖον ἔβαλε μετὰ τὸν νοῦν σου εἶνε 21.

Θὰ το ἔχετε μαντεύσει, διότι αὐτὸς εἶνε πραγματικῶς.

Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσετε, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκωμεν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον;

Ὁ τρόπος εἶνε ἀπλοῦστατος: Ἀρκεῖ νὰ προσθέσῃτε πρὸς ἀλλήλους τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς τῶν πινακίδων εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκειται ὁ ἀριθμὸς τὸν ὁποῖον ὁ ἐρωτηθεὶς ἔβαλε μετὰ τὸν νοῦν του.

Ἄς υποθέσωμεν ὅτι ὁ Παῦλος θέλει νὰ μαν-

'Ενθά Μοῦσαι ἀσπάζονται τὴν Ζεφύρειον Ἀδραν, τὴν Δέσποιναν Δαμαλλῆ καὶ τὴν Σπαρτιάτιδα Ἀργελεωνίδα. — Ὁ Μέλας Ἀετός ἀσπάζεται τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, τὴν Ἀμαρουλλίδα, τὸν Ἐνδοξὸν Περιχλῆ καὶ τὸν Ἀλέκτορα τῆς Αὐγῆς. — Ἡ Βασιλεῖς τῆς Ἐρήμου με παρακαλεῖ νὰ διχιδιάσω τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς εἰς τὴν Σανθούλαν, εἰς τὴν ὁποίαν λυπεῖται εἰ δὲν δύναται νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά της, στέλλει δὲ τὰς προσήσεις τῆς εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἐρήμου. — Ἡ Φιλέρμος Τρυγὼν ἀ-

σπάζεται τὴν Ἀθιγγανίδα, στέλλει δὲ τὰς προσήσεις τῆς εἰς τὸν Πρίγκιπα Ζιλλάχ.
 Γνωστοποίησις. Ἡ ΔΙΑΠΑΛΕΙΣ θὰ ἐκινήσῃ μετὰ προσεχῆς φύλλον εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους οἱ ὁποῖοι τῇ ἔγραψαν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστολὴ ἐλήφθη μετὰ τὴν 1 Ἀπριλίου, ἡμέραν καθ' ἣν τὸ φύλλον τοῦτο ἦτο ἑτοιμον πρὸς ἐκτύπωσιν. Ἐπίσης εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰ ὄνόματα τῶν εὐρόντων λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ 8ου τεύχους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

46. Φωνηεντόλεπον. — *λ' κρ' ν' ζ' — νθρ' π' ε' — λ' γ' — π' ν' ε' τ' — τ' ν' — λ' θ' — ν' — χ' — *δ' π' ε' — κρ' π' ε' — *ι' ν' — μ' — τ' ν' — σ' κ' π' ν' — ν' — ε' π' τ' σ' — τ' — λ' *ε'.

47. Συλλαβογράμμος.

"Ενα θεὸν ἑλληγικόν, μίαν πόλιν καὶ ἓν γράμμα
 "Ἄν σμίξῃς, μίαν ἑορτὴν θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἄμα.

48. Συλλαβογράμμος.

Θεὸς εἶνε τὸ πρῶτόν μου, γράμμα τὸ δευτέρον μου
 Καὶ οἱ ἐπιμελέστεροι παίρνουν τὸ σύνολόν μου.

49. Αεξίγραμμος.

Μάθε, φίλε, ὅτι κεῖμαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν μπροστά σου,
 Καὶ σε βλέπω καὶ με βλέπεις καὶ ποσὺς μὴν ἀμφιβέλλῃς,
 Ἄλλὰ κόκκινον θὰ μ' εἶδῃς καὶ θὰ λυπηθῇ ἡ καρδιά σου
 Ἄν τὰ τρία μου ψηφίῃς ἀπ' τὴ μέση ἀποβάλλῃς.

50. Αεξίγραμμος.

"Ἐλευθερά ἐμβαίνω εἰ σπήτια, εἰ παλάτια,
 Ἐγγίζω τὰ μαλλιά σου, τὰ χέρια σου τὰ μάτια,
 Ἄλλ' ὅμως ἂν γὰ γούστο τὸ πρῶτον μου χαρίσατε,
 Τότε σας συμβουλεύω τὸ μένον νὰ μωρίσατε.

51. Αεξίγραμμος.

"Ὅσο θές νὰ με πεθάνῃς καὶ με θάπτεις ζωντανὸ
 Τόσω πάντα μεγαλῶνα καὶ αὐτάνω καὶ γανῶ.
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, τότε θὰ με ἔβρῃς ἴσω:
 Γεατὶ εἶμαι ἔς τὸ Αἰγαῖον εὐφρορῆς καὶ ὠραία νῆσος.

52. Αεξίγραμμος.

"Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
 Γίνου κλίτων ἔμπροσθέν μου παρευθῆς θὰ προσκυνήσῃς,
 Ζῶον δὲ θὰ σχηματίσῃς.
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς καὶ με παραξενωνίσῃς.

53. Αναγραμματισμός.

Εἶμαι κάτω, κάτω, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
 Εἶμαι καὶ εἰς τ' ὄνομά σου, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Αίας ὁ Τελαμώνιος, 8 καὶ 4. Αἰθριὸς Οὐρανὸς 7. Αἰμοστάζουσα Καρδία 8. Ἀλέκτωρ τῆς Αὐγῆς, 5. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 8. Ἀμετρίτη 3. Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, 2. Ἄνθος τῶν Λεωμάνων, 8. Γεωργίος Ἀνυσίου, 6. Ἀκτερος Νίκη, 7. Ἀναστασία Ἀραβανῆ, 7. Ἀραπάκος, 8. Ασινίδας Ν Ἀρσίνης, 2. Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 6. Ἀτρήμτος Μπομπουλίνας, 8. Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου 6 καὶ 9. — Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου, 6. Ἀρτεμις 8. Βλέσσα, 7. Βράχος τῶν Γλάρων, 4. Βρεγμένη Γάτα, 8. Χαράλαμπος Βυζάντης, 5. Βυσσινιά Παπαρούνα, 6. Γλαυκόχρους Σημαία, 2. Γλωσσόδέτης, 4. Α. Α. Δάμτσιος 3. Δημήτρα, 6. Διαβελάνθρωπος, 7. Διάβολος τῆς Μικκῶνου, 7. Ἐλευθερος Σκοπευτής, 6. Ἐνδοξος Μαραθῶν, 3. Ἐννέα Μούσαι, 6. Ἐπίγειος Ἄγγελος, 4. Ζηλιάρης, 9. Ζεζάνιος 8. Ἄγλαϊα Ε. Ζωγραφίδου, 2. Ζωηρὰ Φλόε, 9. Ἡλιογέννητη, 6. Θεοδοῖος Θεοδοσιδής, 5. Παναγιώτης Ἰπποκρίτου, 7. Ἰωάννης, 5. Καταλαμβαρδύγιος, 7. Κατίδα νὰ φάμε, 8. Καστέλλα, 7. Κοσμοφρόνητος Ἑλλάς, 5. Λαδωμένη Ἀλεπού, 2. Θεόδωρος Π. Λαμπάκη, 3. Λουκοῦρος Λακεδαιμόνιος, 6. Δημήτριος Ε. Μάτζιος, 9. Ματσοῦ τοῦ Κωλέττη 6. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 3. Μέλας Ἀετός, 7. Μικροὶ Ἐθελοντῆς, 3. Μικροὶ Ναβαργος, 2. Ναύαρχος Κορυμπε, 5. καὶ 6. Σανθούλα 2. Παλληκάρη τῆς Φαιῆς, 8. Γεωργίος Πανῆς, 2. Ποντικός Αὐρα, 8. Πουλλ χωρὶς φερέα, 6. Πυγμαλίων, 8. Ρήγας Φεραῖος, 4. Ριχάρδος Λεοντόκαρδος, 4. Αἰκατερίνη Κ. Σκοπέτου, 5. Τρόπαιον τοῦ Μιλιτάδου, 3. Τρόπαιον τῶν Πλαταιῶν, 4. Β. Γ. Τσετσεκλής, 4. Φιλέρμος Τρυγὼν, 7. Θεόδωρος Χοιδῆς, 3. Χωρικὴ, 5.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μοδιεστὴρμα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΓΟΥΑΙΟΥ ΣΑΝΑΘ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ]
 [Συνέχεια ἴδε σελ. 101.]

Ὁ Κουπιᾶς ἦτο πανταχοῦ παρών, καὶ πότε ἐσῦ-
 ρετο ἐμπρός, πότε εἰς τὸ μέσον, πότε εἰς τὴν οὐρὰν
 τῆς συνοδείας, καὶ τοὺς ἐδείκνυε τὸν δρόμον, τοὺς ἐνε-
 θάρρυνε καὶ τοὺς ἔλεγε νὰ ἔχουν τὰς ἐλπίδας· τῶν εἰς
 τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος
 δὲν ἀφίνει ποτὲ τὸν
 ἀθῆρωπον νὰ χαθῇ
 ὅταν ἐλπίζῃ εἰς
 Αὐτόν.

«Καρδιὰ λοιπόν,
 Χοιρομέρη! Τί χά-
 σκεις, Πλημύρη!
 Ἔλα, ἔλα, Φυκιώτη,
 ἐμπρός! Τί μου κά-
 θεσαι καὶ δὲ βάλλεις
 ἄλιγη δύναμι! Ἐσύ,
 Μαρίδα, τί καμαρώ-
 νεις; Τάχα θαρρεῖς
 πως ὁ παππούλης
 σου ἦταν καλλίτερα
 ἀπὸ μᾶς ἔς τὴ βράχη
 τοῦ κήτους! Ἐ;
 Ἀγκίστην, τί μου ἐ-
 σκάλωσες αὐτὸν σὰν
 ἀγκίστρι; Στέφανε!
 καρδιά! Ἐμπρός,
 παιδιά, λίγο ἀκόμα
 καὶ σωθήκαμε τὰ
 φέριμα!»

Με τοὺς λό-
 γους τούτους ὁ Κου-
 πιᾶς προσεπάθει νὰ
 δώσῃ ζωὴν εἰς τὰ
 δυστυχῆ παιδιά, τὰ
 ὁποῖα εἶχον χάσῃ δ-
 λον τὸ θάρρος των.
 Εἶχε ζωομένην τὴν
 μέσην του μετὰ τὴν
 σχοινίην κλίμακα,
 καὶ ὅταν ἔφθανε εἰς
 μέρος ἀποκρημνον, ἐπήδη μετὰ μεγάλην εὐκινησίαν,
 καὶ ἐπειτα ἔρριπτε τὴν κλίμακα, καὶ οἱ ἄλλοι ἀνέ-
 βαινον. Ὅπου τὸ μέρος ἦτο ἐπικίνδυνον, ὁ Κουπιᾶς
 μόνος τοῦ ἐσῆκωνε ἔς τὴν ἀγκάλην του τοὺς μικροὺς
 συντρόφους του καὶ τοὺς ἐδοῦθε νὰ ἀναδοῦν, ἢ τοὺς
 ἐφορῶντο εἰς τοὺς ὤμους του.
 Ἐκ διαλειμμάτων τοὺς ἐφώναζε καθ' ἓνα μετὰ
 ἓνα ἔτσι ὡς ἑξῆς:

« ΕΑΙΣΕ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ ΤΟΥ ΠΙΠΙΑ » (Σελ. 117)

ὄρθος βράχος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ φοβερά κύματα
 τοῦ Ὠκεανοῦ.
 «Σώσε μας, Κουπιᾶ, γιὰ τὸ Θεό! σῶσε μας,
 σῶσε μας!
 Ὁ Κουπιᾶς δὲν ἐφάνετο.
 «Κουπιᾶ! Κουπιᾶ! ἐφώναζον ἀπηλπισμένα τὰ
 παιδιά, ἀλλ' ὁ Κουπιᾶς δὲν τοὺς ἀκούει.

ταξαν ή μία τήν άλλην και έσταυροκοπήθησαν : « Παναγία Δέσποινα ! » ανεφώνησεν ή μήτηρ του Μαρίθα, « καλέ δέν τον ακούτε τον Πιπιά ! ο Πιπιάς γελά, κακό προμήνυμα ! »

ΙΕ'

Ο Πιπιάς

Άλλά τίς ήτο ο Πιπιάς, του οποίου ο γέλωσ είχε τήν δύναμιν να κατατρομάξη τούς ανθρώπους ;

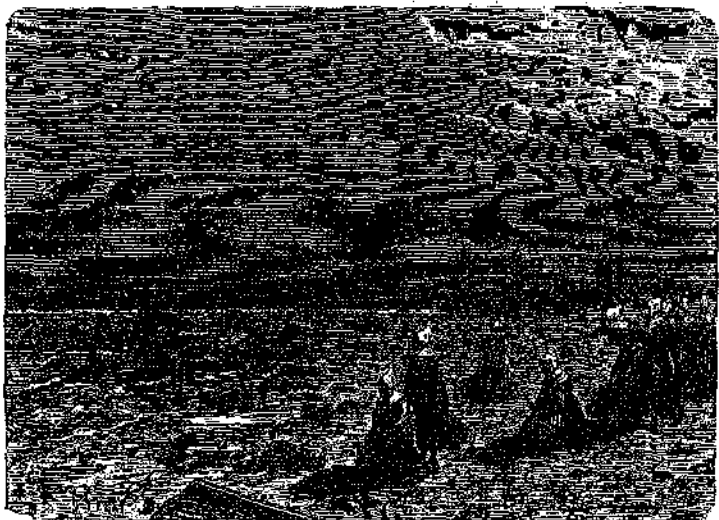
Κανείς δέν είξευρε απόθεν κρατεί ή σκούφια τουν .

Πότε έφάνη κατά πρώτην φοράν εις τό χωρίον ; Τά κύματα του Ωκεανού τον έρριψαν έξω ; Πόθεν ήρχετο ; Πού έγεννήθη ; Πώς έμεινε και έγκατεστάθη εις τό χωρίον ; Διατί τον ώνόμαζον Πιπιάν ;

Πάσαι αύται αι περίεργοι έρωτήσεις έμειναν και θα μείνουν διά παντός έρωτήσεις άνευ άπαντήσεων .

Τό μόνον βέβαιον εινε ότι ουδείς ποτε ήλθε να ζητήη τον Πιπιάν, να έρωτήσει τί γίνεται, τί κάμνει .

Ο Πιπιάς ήτο κωφάλιαλος, ανάπηρος, σχεδόν βλάξ, είχεν επάνω του έλας τās άσχημίας, ως να τον είχε καταρασθή ή Φύσις .

« ΠΟΥ ΝΑ ΕΙΝΕ ; . . . »

(Σελ. 114)

Ουδείς ήδύνατο να είπη τήν ηλικίαν του διότι ή βλακεία και ή δυσμορφία δέν έχει ηλικίαν . Όπως ήτο τήν πρώτην φοράν ότε τον έγνωρισαν, άπαράλλακτος ήτο και κατά τήν εποχήν καθ' ήν συνέβησαν όσα διηγούμεθα .

Αν τον έδλέπετε τον Πιπιάν, ήθέλετε αισθανθή πολλήν άηδίαν, και πολλήν λύτην . Τα άθλια ράκη τά όποια μόλις έσκέπαζον τήν γυμνότητά του, τά χονδρά χείλη του, τό ζυώδες πρόσωπόν του και τό βλακώδες βλέμμα του, οι στραβοί πόδες του, αι μακραι και δασύαι χείρες του, αι όποια έφθανον εις κάτω εις τον μεγάλην δάκτυλον των ποδών του, τό σπανόν και ρυπαρόν γένειόν του και ή άκτένιστος και ρυπαρά κόμη του, πάντα ταύτά τον έκαμνον και άηδή και άγριον .

Περιεφέρετο εις τά περίξ χωρία, αλλά τον σταθμόν του τον είχε στήση εις τό χωρίον Πούλιγγον,

είτε διότι του ήρεσκε περισσότερο, είτε διότι οι χωρικοί δέν τον έπείραζον πολύ . Και επειδή ψυχή δέν παρεπονέθη ποτέ έναντίον του, ή άστυνομία τον άφινε να γυρίζη άργός, έν ώ, καθώς είξεύρετε, ή άστυνομία καταδιώκει όσους δέν έχουν καμμίαν έργασίαν .

Ο Πιπιάς τό μέν θέρος έλοιμάτο έξω εις τούς βράχους του αίγιαλου, τον δε χειμώνα εις τούς σταδλους των χωρικών . Η τροφή του ήτο ξηρά κομμάτια άρτου τά όποια έσύναζε περιερχόμενος από θύρας εις θύραν, και διάφορα θαλασσινά, τά όποια εύρισκεν εις τά βήχά . Πολλάκις, όταν ήθελεν επιτύχη, πολλές καρδιάς, τās έπώλει και έκέρδαινεν όλίγα λεπτά .

Συνήθως ήτο κάτω εις τον λιμένα, και έδοθήει εις τήν φόρτισιν και τήν εκφόρτισιν των πλοίων, και έκαμνε διάφορα θελήματα, παρηκολούθει τούς αλιείς και τους έδοθήει να σύρωσι τά δίχτυα .

Τό άθλιον τουτό τέρας ήτο φεύ ! ή φρίκη, ο φόβος και ο τρόμος, ή διασεδάσις και ο περιγελωσ όλου του χωρίου . Οι σκύλοι όταν τον έβλεπον δέν είχον ήσυχήν και έγρυζον, τά μικρά μικρά παιδια όταν τον έδλεπον από μακρόν έτρεχον και εκρύπτοντο εις τά γόνατα των μητέρων των .

Και όταν εκλαιον ή εκαιμον άταξίας, τά εφοβέριζον ότι θα έλθη να τα πάρη ο Πιπιάς, και εύθως ήσύχαζον . Τα μεγαλύτερα παιδια τον εκυνήγουν και τον έγιουχάζον και τον ελιθοβόλουν . Τον εσταύρωνον όλην τήν ήμέραν τά ασυλλόγιστα παιδια . Νέοι και γέροντες, μικροί και μεγάλοι « του έβαζαν τά έφτά καρδιά », και τό τεμάχιον του ξηρού άρτου τό όποιον του έδιδαν, και αυτό « του το έβγοζαν από τή μήτη ! » Και έπειτα πώς θέλετε να μη γίνη ο Πιπιάς κικός ;

Ο Πιπιάς ήτο μέν κικός, αλλά δέν έπείραζε κανένα . Το μίσος τό όποιον είχε συναχθή εις τήν καρδίαν του, τό έφύλαττε, και μόνον βασάνις κανέν δυστύχημα, τότε έχαυρε και ή χαρά του ήτο άπερίγραπτος . Ποτέ του δέν έπήρε μίαν βελόνην, ουδέ εκτύπησέ ποτε τά παιδια τά όποια τον έπείραζον και τον έβασάνιζον, άλλ' όμως, έν ήθελε τύχη να καταποντισθή πλοίαριον, ή πυρκαϊά να άποτε-

φρώση ύποστατικών, ή γάλαξα να άφανίση τά σπαρτά, έν ώ πάντες οι χωρικοί ήσαν καταλυπημένοι, μόνος ο Πιπιάς έξεκαρδίζετο από τά γέλια, και τά γελία του ώμοιάζον με τον κρότον τον όποιον κάμνει τό πριόνιον όταν σχίζη πέτραν χάρχαρχαρχαρχα ! χάρχαρχαρχαρχα ! και ήκούοντο από τήν μίαν άκρην του χωρίου εις τήν άλλην . Κατ' αυτόν τον τρόπον είξευρε να ενδικηται τήν άδικίαν της φύσεως και τήν σκληροκαρδίαν των ανθρώπων, και καθώς οι άνθρωποι έγέλιον δια τήν δυστυχίαν του, άπαράλλακτα και αυτός έξεκαρδίζετο δια τας συμφοράς των .

Αφ' ότου ήλθεν εις τό χωρίον ή κυρία Ειρήνη, έβελτιώθη όλίγον ή άθλια κατάστασις του ταλαιπώρου τουτου πλάσματος . Ότε τον είδε κατά πρώτον, συνεκινήθη πολύ και τον έλυπήθη .

Όποτε συνήγα τον Πιπιάν κάτω εις τον αίγιαλόν, αντί να τον παρατηρή ως αξιοπερίεργον τέρας ή να σπρέψη άλλο τό πρόσωπόν της από άηδίαν, τον έδλεπε με πολλήν συμπάθειαν, και τό πεντάλεπτον τό όπλιόν του έρριπτε, τό συνάδευε πάντα με τό θεϊόν μειδίημα της φιλάνθρωπίας και της προς τον πλησίον αγάπης .

Συγχρότατα έδιδεν εις τον Στέφανον τό πεντάλεπτον, και ο Στέφανός το έδιδεν εις τον Πιπιάν . Το εκαιμεν δε τουτό, διότι έπίστευε πολύ όρθώς, ότι ή ελεημοσύνη όταν τήν δίδει ή χείρ μικρού παιδίου, γίνεται εύαρεστοτέρα εις τον Θεόν και γλυκύτερα εις τον έλεούμενον . Κατ' αρχάς ο Στέφανός τον έφοβέτο και τον άπεστρέφετο ; αλλά κατ' όλίγον έλαβε θάρρος και έδιδε τήν ελεημοσύνην του μετά μεγάλης προθυμίας και χαράς . Ούτω πώς τό καλόν τουτό παιδιόν έσυνήθιζεν εξ απαλών ονύχων να πράττη τό ιερώτατον των καθηόντων, και εμάνθανε να σέβεται

τον όμοίον του όσον και αν είνε δύσμορφος, να αναγνωρίζη τον Δημιουργόν του, να τον αγαπά και να τον ύπηρετῃ, περιποιούμενος και αυτά άκόμη τά άδελιώτατα πλάσματα Του .

Ημέραν τινα ο Πιπιάς, έν ώ εφόρτωνεν έμπορεύματα κάτω εις τον λιμένα, έπλάκωσε τον δάκτυλον της δεξιās χειρός του και τον εκαιμεν έλεσιγόν . Ο κακόμοιρος ο Πιπιάς εκράτει τον δάκτυλόν του και έτρεχεν ως τρελός επάνω κάτω, και εφώναζεν άγρια από τούς πόνους τούς φρικτούς . Η κυρία Ειρήνη έτυχε να είνε περίπατον προς εκείνο τό μέρος, και ο Πιπιάς έπέρασεν από πλησίον της . Καθώς τήν είδεν, εστάθη και της έδειξε τον δάκτυλόν του εις έλεεινήν κατάστασιν .

Η κυρία Ειρήνη συγκινηθείσα, ένευσε εις τον Πιπιάν να τήν ακολουθήση, και επανήλθεν εις τήν οικίαν της πρό της ώρας, πριν τελειώση τον περίπατόν της, χάριν του δυστυχούς κωσαλάλου .

Πώς φρόνιμος οικογενειάρχης πρέπει να έχη εις τήν οικίαν του πρόχειρα φάρμακα, δια να δύναται να προλαμβάνη τό κακόν έως ότου έλθη ο Ιατρός, αν εινε ανάγκη να τον προσκαλέσουν . Λοιπόν και ή κυρία Ειρήνη, ως καλή και φρόνιμος οικοδέσποινα, είχε πρόχειρον μικρόν φαρμακείον . Όπως δε πάσα μήτηρ πρέπει να είξεύρη να επιδένη και να αλλάξη πληγάς, τραύματα και μώλωπας, έπλυνε με ύδωρ χλιαρόν τήν πληγήν, έβαλε εις τον τόπον του τον ύνυχον, και εκόλλησε τά κρέατα τά όποια ήσαν κομμάτια κομμάτια, και έδεσε τον δάκτυλον με πολλήν επιδεξιότητα . Εις τήν φιλάνθρωπον ταύτην πράξιν ήτο παρών και ο Στέφανος, και έδοθήησε μάλιστα τήν μητέρα του μετά χαράς . Τοιαύτα καλά μαθήματα δίδουν αι καλαι μητέρες εις τά τέκνα των .

[Έπεται συνέχεια .]

« Ο ΠΙΠΙΑΣ ΓΕΛΑ » (Σελ. 116)

Ὁ Ξένος ἤγγισε τὸν χωρικὸν μὲ τὴν μαγικὴν του ράβδον καὶ μειδιῶν τῷ εἶπε :

— Ἐπρωτιμῶσα νὰ ζητήσης ἄλλο τίποτε μολαταυτὰ σοι δίδω ὅ τι ἐζήτησες.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ χωρικός νὰ που ἔγινα τέλος πάντων πλούσιος!

Ἄμέσως δὲ ἔδοξίμασε τὴν νέαν του δύναμιν. Μόλις ἤγγιζε κλάδον τινα θρυῶς καὶ ἐθραύετο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν βελάνων καὶ τῶν φύλλων τὰ ὅποια μεταβάλλοντο εἰς χρυσόν.

— Ὡ θαῦμα! ὦ εὐτυχία! ἀνέκραξεν ὁ χωρικός τρέχων εἰς τὸ σπίτι μου ἄμέσως! ἄλλοι τώρα ἄς δουλεύουν. Ἐγὼ τώρα θὰ τρώγω ὅλο ψῆτό τοῦ φούρνου καὶ θὰ πίνω ὅλο ὠραίο κρασί. Αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο πού βάζω εἰς τὸ στόμα μου ὅπως καὶ αὐτὸ τὸ νερό.

Λαμβάνει τότε τὴν μικρὰν του στάμναν καὶ ετοιμάζεται νὰ πῆ... Ἀλλά... τί συμβαίνει λοιπόν;... Τί βαρεῖά που εἶνε! Πῶς λάμπει τὸ νερόν! Ἄ!... τὸ νερόν ἔγινε χρυσός; Οὔτε μία σταγὼν δὲν ἔμπορεῖ νὰ τρέξη!

Ὁ Ξυλοκόπος προσπαθεῖ νὰ δαγκάσῃ τὸ ψωμί

του ἀδύνατον! σπάνει σχεδὸν τοὺς ὀδόντας του, δίδει καὶ τὸ ψωμί ἔπαθε τὴν ἰδίαν μεταμόρφωσιν!

— Ὡ! ἀναφωνεῖ τότε ὁ χωρικός, τί δυστυχία! τί θ' ἀπογίνω, ἂν ἔχω χρυσάσι διὰ νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω; Καλλίτερα νὰ ἔχω ψωμί καὶ νερόν!...

Ἴδου ποῦ με ἔφερε ἡ ἀγάπη τοῦ πλοῦτου! Ἐκεῖνό που ἐνόμιζα ὡς μεγαλειτέραν μου εὐτυχίαν αὐτὸ θὰ προξενήσῃ τὸν θάνατόν μου!...

Ὁ Ξυλοκόπος ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ μὲ ἀπελπισίαν ὄτε... ἐξύπνησε, διότι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὄνειρον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε μὲ χαρὰν ἔχω τὸ καθημερινὸ ψωμί μου ἀντὶ τοῦ πλοῦτου τὸν ὅποιον ἤθελα! ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὄνειρον ἄς μου χρησιμεύσῃ ὡς μᾶθημα. Εὐτύχημα εἶνε που ὁ Θεός δὲν δίδει εἰς τὸν καθένα ὅ,τι του ζητήσῃ. Πόσοι σὰν ἐμὲ ζητοῦν πράγματα τὰ ὅποιά τους κἀμνον δυστυχεῖς!

Καὶ ἡμεῖς, μικροὶ μου φίλοι, ἄς ὠφελθῶμεν ἀπ' αὐτὸ τὸ μᾶθημα ἄς κἀνωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅ,τι ὁ Ξυλοκόπος ἔκαμεν εἰς τὸ τέλος ἄς σκεπτόμεθα πρὶν ἐπιθυμῆσωμεν τίποτε, καὶ ἄς εἰμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τύχην μας.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Κλεονίκη θὰ ὑπάγῃ περίπατον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ της δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ μαζί της, ἔστειλε τὸν καλὸν Ἐκτορα, τὸν πιστὸν σκύλον τῆς οἰκίας των, νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Μὲ τοιοῦτον φύλακα, ὡσὰν τὸν Ἐκτορα δὲν εἶνε κύνδυνος νὰ χαθῇ ἢ νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἡ Κλεονίκη λοιπὸν καὶ ὁ Ἐκτωρ ἐπῆγαν οἱ δύο μαζί εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ Ἐκτωρ ἐνόησε διατί τον ἔστειλε μὲ τὴν μικρὰν φίλην του ἢ τὴν μήτηρ της, καὶ ἀντὶ νὰ χοροπηδᾷ δεξιά καὶ ἀριστερᾷ, νὰ τρέξῃ ἐμπρὸς ἢ ν' ἀργοπορῇ καὶ νὰ μὲνῃ ὀπίσω μακριά, βαδίζει πλησίον τῆς Κλεονίκης καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ τὴν ὑπαρασπισθῇ εἰς κάθε περίστασιν.

Ὁ καλὸς καὶ πιστὸς σκύλος τὴν παρατηρεῖ μὲ τὰ ἔξυπνα ὀμμάτια τὰ ὅποια ἐκφράζουν ἀφοσίωσιν, μὲ τὸ βλέμμα του δὲ φαίνεται ὡς νὰ τὴ λέγῃ: «Ἄ! τί λές, δὲν εἶνε εὐμορφα νὰ πηγαίνουν περίπατον δύο καλοὶ φίλοι σὰν ἡμᾶς;»

Τί κρῖμα νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ συνομιλῇ μαζί της! Εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν ὠμίλει διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ θὰ τὴ διηγείτο ἕνα σωρὸν ἱστορίας διασκεδαστικᾶς.

Αὐτὸ ἴσα ἴσα σκέπτεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ ἡ Κλεονίκη, ἀλλ' εἰξεύρει ὅτι οἱ σκύλοι, ὅσον καὶ ἂν εἶνε περισσότερον ἔξυπνοι καὶ ἀνεπτυγμένοι ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα, δὲν εἰμποροῦν ὅμως νὰ ὀμιλοῦν οὔτε νὰ ἐνωσοῦν τί τους λέγομεν.

Ἡ Κλεονίκη, ἐνῶ παρατηρεῖ τὸν Ἐκτορά της, ἐνθυμεῖται ὅλα ὅσα τὴ διηγείται ὁ πατήρ της περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς νοημοσύνης τῶν σκύλων.

Χθὲς ἀκόμη τὴ ἔλεγε δι' ἕνα γενναῖον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔσωσεν ἕνα παιδάκι που θὰ ἐπνίγετο.

Τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἔπαιζεν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν μὲ μίαν λέμβον καὶ ἐπειδὴ ἡ λέμβος αὐτὴ ἦτο πολὺ πλησίον εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν ἤθελε νὰ τὴν πιάσῃ μὲ τὸ χέρι του, ἀλλὰ παρεπάτησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ κακόμοιρον παιδί τί τρόπον ἐπῆρε! Τὸ ρεῦμά το παρέσυρε μετ' ὀλίγον εἰς τὰ βαθειὰ νερά καὶ τὸ παιδίον θὰ ἐπνίγετο, ἐὰν τὸ σκυλί ἐκεῖνο δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ καὶ δὲν ἐπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ το πιάσῃ ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ νὰ το βγάλῃ ἔξω.

Ἡ Κλεονίκη, ἄμα ἐνεθυμήθη τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, ἐσκέφθη ὅτι, ἐὰν καὶ αὐτῆς τῆς συνέβαινε κανὲν παρόμοιον δυστύχημα, ὁ Ἐκτωρ τῆς προθύμως θὰ ὤρμουσε εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν λίμνην ἢ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τὴν σώσῃ.

Καὶ ἡ μικρὰ Κλεονίκη ἀγκαλιάζει τὸν καλὸν τῆς σκύλον καὶ τὸν φιλεῖ μὲ ὅλην τὴν καρδιά της.

Ὁ Ἐκτωρ, ἂν καὶ δὲν ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς ἀγάπης, εὐχαριστήθη πολὺ, καὶ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὴν μικρὰν του κυρίαν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς πολὺ, τὴν ἐφιλησε μὲ τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸ πρόσωπόν της κινῶν σιγὰ τὴν οὐρανὸν του.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ περιπάτου ἡ Κλεονίκη ἐκουράσθη. Ἐκάθησε λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὴν χλόην.

Ὁ Ἐκτωρ ἔστειλε πλησίον, φρόνιμα, μὲ εὐπειθειαν, κυττάζων προσεκτικᾶ τριγύρω. Εὐκόλως ἐνοεῖ ὁ καθείς σας ὅτι ἡ μόνη του φροντίς ἦτο πῶς νὰ προλάβῃ κάθε δυστύχημα καὶ πῶς νὰ προσέχῃ τὴν μικρὰν του κυρίαν.

Ἄς ἤρχετο κανεὸς νὰ στραβοκυττάξῃ μονάχα τὴν Κλεονίκην καὶ ἔβλεπε μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ· ἀλλὰ ὅλοι το ἐνωιωθῶν κ' ἐπαραμέριζαν ἀπ' ὅπου ἐπερνοῦσε ἢ μικρὰ κέρη μὲ τὸν πιστὸν φύλακά της.

Ἔως τὸ τέλος τοῦ περιπάτου ὁ καλὸς σκύλος ἔκαμε τὸ καθήκόν του, χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ κουρασθῇ.

Καὶ διὰ τὸν κόπον του, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ τῆς Κλεονίκης τὸν ἐθώπευσε, καὶ τὸ ἔσπερας, εἰς τὸ δείπνον, τὸν ἀφήκεν νὰ πλησιάσῃ εἰς τοὺς κυρίους του, ἐνῶ εἰς τοὺς συνήθεις σκύλους δὲν ἐπιτρέπουν τοιαῦτα χάδια.

στήμονες ὁ καταμερισμὸς τῶν ἔργων· δηλαδὴ ὁ καθείς εἰμπορεῖ νὰ ἐνασχολῆται εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα καὶ νὰ εὐρίσκη καμωμένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅλα ὅσα του χρειάζονται. Ὁ Ξυλουργός, ὁ ὁποῖος κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτιμας κάμνει τραπέζια καὶ ἐρμάρια, μὲ ὅ,τι καρδίξει ἀγοράζει ὅσα του ἀναγκασιῶν διὰ τὴν τροφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀγοράζει δηλαδή πρᾶγματα τὰ ὅποια, ὅπως εἴπαμεν, διὰ νὰ γίνουν ἔχουν ἐργασθῆ πολλοὶ ἄνθρωποι. Καὶ δὲν σου εὐμίλησα ἕως τώρα παρὰ διὰ τὰς τροφὰς καὶ τὰ σκευῆ, ἀλλὰ τὸ ἴδιον εἰμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς καὶ διὰ τὰ γράμματα. Εἶπες πρὸ ὀλίγου ὅτι μανθάνεις Γεωγραφίαν. Μέσα εἰς τὸ βιβλίον σου ὑπάρχουν πολλὰ πληροφορικὰ διὰ μακρινούς τόπους, ἀλλ' εἰςθεύεις

πόσοι γυναικὸς ἄνθρωποι ἐπύσαν αἶμα, ὅπως λέγει ὁ λόγος, διὰ νὰ τὰς συλλέξουν, πόσοι τολμηροὶ θαλασσοπόροι περιηγήθησαν καὶ περιηγοῦνται ἀκόμη νῆας χώρας καὶ πολλὰκις χάνουν τὴν ζωὴν των; Ἄπο τώρα, λοιπόν, εἶπεν ὡς συμπέρασμα ὁ κύριος Θεολόγος, ἐλπίζω ὅτι ὁσάκις σου λέγουν ὅτι ἔχου καθήκοντα εἰς τὴν κοινωνίαν δι' ὅ τι ἔκαμε καὶ κάμνει δι' ἡμᾶς θὰ το παραδέξασαι. Δὲν θὰ σου φαίνεται παράξενον πρᾶγμα, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ὅχι, πατέρα· τώρα το ἐνόησα· καὶ θὰ το εἰπῶ καὶ τοῦ φίλου μου τοῦ Γιαννάκη.

— Εὐγε! Τώρα ἐνδύσου καὶ πήγαινε νὰ περιπατήσῃς μετὰ τὴν μητέρα σου.

ΦΙΛΙΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η ΤΕΤΡΑΩΔΙΑ

— Θέλετε νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν συναυλίαν ὅπως κάμνουν οἱ μουσικοὶ τῶν πόλεων; ἠρώτησεν ὁ πῆθος.

— Ναί, ἀπεκρίθησαν ἁποφάνως ὁ ὄνος, ἡ αἶξ καὶ ἡ ἄρκτος.

Ἄφ' οὗ συνεφωνήσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπρωθεύθησαν τὰ μουσικὰ ἔργα τῶν μεγαλειτέρων μουσικῶν, καὶ δύο βιολία, μίαν βάρβιτον (βιολοντσέλλον) καὶ μίαν βαρυβάρβιτον (κοντραμπάσο) τῶν καλλιτέρων ἐργαστασίων καὶ ἐπήγαν εἰς ἓν λιβάδι, κάτω ἀπὸ μίαν φιλύραν διὰ νὰ ἐκπλήξουν τὸ κοινὸν μετὰ τὴν μεγάλην μουσικὴν τέχνην των. Ὁ πῆθος, ὅστις ἤθελε νὰ γίνῃ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, ἔδωκε τὸ σύνθημα... καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ παιζοῦν τὰ ὄργανά των μετὰ μεγάλην προθυμίαν...

Ἐν ταύτοις ἡ συναυλία ἔγινε κάθε ἄλλο παρά ἁρμονική.

— Ὅχι, ὄχι! ἐφώνησεν ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, ὄχι, δὲν μου ἀρέσει... δὲν κάμνωμεν ἐντύπωσιν. Εἰςθεύετε τί νὰ κάμωμεν; Ν' ἀλλάξωμεν τὰς θέσεις μας. Σὺ, κυρία Ἀρκοῦδα, ἔλα μετὰ τὸ κοντραμπάσο σου ἀντίκρου μου. Καὶ σὺ, δεύτερο βιολί, στάσου ἀντίκρου εἰς τὸ βιολοντσέλλο... Ἔτσι, πολὺ καλὰ. Τώρα θὰ ἰδῆτε ἂν δὲν χορεύσουν ὄχι μόνον ὅλα τὰ ζῆα τοῦ δάσους ἀλλὰ καὶ αἱ πέτραι καὶ τὰ

δένδρα. Καὶ ἡ συναυλία ἤρχισε μετὰ μεγαλειτέρας παραφωνίας.

— Μετὰ συγχωρεῖτε, μετὰ συγχωρεῖτε, διέκοψεν ὁ μουσικοδιδασκαλὸς ὄνος, μετὰ τὴν βροντερὰν φωνήν του, ἐγὼ νομίζω ὅτι διὰ νὰ εὐρωμεν τὸν σωστὸν τόνον πρέπει νὰ σταθῶμεν ὅλοι εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν.

Οἱ μουσικοὶ ἤκουσαν τὴν συμβουλήν τοῦ ὄνου, ἀλλ' ἡ συναυλία καὶ πάλιν ἦτο παράγωγος καὶ φρικώδης. Τί νὰ κάμουν λοιπόν; Μεταξὺ τῶν τεσσάρων μουσικοδιδασκάλων ἤρχισε ζωηρὰ φιλονικία περὶ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ εὐρίσκηται ἕκαστος μουσικὸς μετὰ τὸ ὄργανόν του, διὰ νὰ γίνῃ μία τετραῶδια ὅπως πρέπει, δηλαδή μετὰ ἁρμονίαν καὶ καλαισθησίαν. Κατὰ τύχην ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ τότε μία ἀηδὴν. Οἱ μουσικοδιδασκαλοὶ μας ἐστράφησαν ἀμέσως πρὸς αὐ-

τὴν καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοῖς ὀρίσῃ ποίαν θέαν πρέπει νὰ ἔχη ὁ καθείς των ἀφ' οὗ αὕτη εἰςθεύε τὸσον καλὰ ἀπὸ συναυλίας.

— Σταθῆτε ὅπως θέλετε, ἀλλὰ ἂν δὲν ἔχετε τρία πρᾶγματα, δὲν θὰ κατορθώσατε ποτὲ νὰ παιζῆτε καλὰ οὔτε μόνος του ὁ καθείς σας οὔτε ὅλοι μαζί.

— Ἐχομεν ὠραιότατα ὄργανα τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων, εἶπεν ὁ ὄνος.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ χρειάζονται!

— Ἄλλα; τί πρᾶγματα;

— Χρειάζονται μουσικὸ αὐτί, εὐφοία καὶ μελέτη. Πόσοι ἄνθρωποι ἁμοιάζουν εἰς τὸν κόσμον μετὰ τοὺς τέσσαρας τούτους μουσικοὺς! νομίζουν τὸν ἑαυτὸν τῶν ἱκανῶν δι' ὅλα, θέλουσι νὰ ἐπιχειρήσουν τὰ πάντα

καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχουν, μέμρονται ὄχι τὴν ἰδίαν των ὀνηρίαν ἢ τὴν ἀμάθειάν των, ἀλλὰ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μικρὰν ἢ καμμίαν σημασίαν ὡς πρὸς τὴν ἀποτυχίαν.

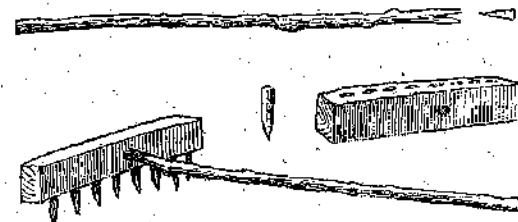
ΦΙΛΩΜΗΛΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Μικροὶ μου φίλοι, τὰς διακοπὰς σας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔλθουν μετὰ δύο μῆνας, μὴ στενοχωρηθῆτε τοὺς γονεῖς σας ζητοῦντες νὰ σῆς ἀγοράσουν τσογγκράνας, ἢ χειραμάζια, ἢ κηπουρικὰ ἐργαλεῖα διὰ νὰ παιζέτε εἰς τὸν κηπὸν σας· ἂν ἀκούσετε ἐμὲ τί θὰ σας εἶπω θὰ εἰμπορέσητε νὰ τα κατασκευάσατε

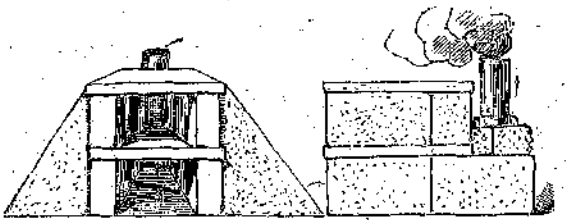
μετὰ τὰς συμβουλὰς μου, θὰ γίνετε πολὺ ἐπιτήδειοι καὶ θὰ κάμετε εὐμορφὰ πρᾶγματα· ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἔπειτα ὅταν μεγαλώσητε ἢ τύχη σας, ποτὲ δὲν θὰ λυπηθῆτε διότι ἐμάθετε νὰ μεταχειρίζεσθε τὰς χεῖράς σας ὡς καλοὶ ἐργάται.

Ἡ ΤΣΟΥΚΡΑΝΑ καὶ τὸ ΧΕΙΡΑΜΑΞΙ. Λάβετε ἓν τεμάχιον χονδροῦ ξύλου, κάμετε εἰς αὐτὸ τρύπας μετὰ ἐν τρύπῃν καὶ ἔπειτα ἐμπήξατε εἰς τὰς τρύπας καρφία ἢ ξυλοκάρφια. Τὴν λαβὴν τῆς τσογγκράνας κατασκευάσατε ἀπὸ ἓνα κλάδον δένδρου, κάμετέ τὴν δὲ ὅσον μεγάλην θέλετε. (Εἰκ. 1).

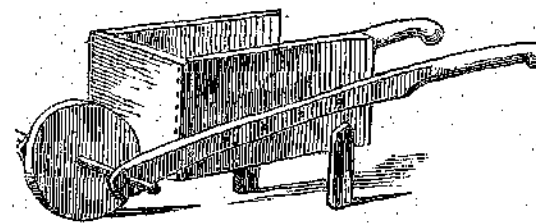

Εἰκ. 1.

μόνοι σας μετὰ ὀλίγα ξύλα καὶ καρφία, τὰ ὁποῖα θὰ εὐρετε εἰς τὴν ἐξοχήν. Σῆς βεβαιῶ ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ νὰ καταγίνεσθε εἰς τὴν ξυλουργικὴν καὶ ὅτι θὰ αἰσθάνεσθε μεγάλο καμάρ· νὰ μεταχειρίζεσθε πρᾶγματα τὰ ὁποῖα ἔχετε κατασκευάσῃ μετὰ τὰς ἰδικὰς σας χεῖρας. Ἄν ἔχητε ὀλίγην ὑπομονὴν

Εἰκ. 3.

Εἰκ. 2.

Τὸ χειραμάζιον (Εἰκ. 2) εἰμπορεῖτε νὰ κατασκευάσητε μετὰ ἓν καλαῖον ξύλινον κουτί, ἓν στρογγυλὸν τεμάχιον ἑνὸς κορμοῦ δένδρου τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς τροχὸς καὶ μετὰ σανίδια τὰ ὁποῖα κόπτετε διὰ τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας του.

Ὁ ΦΟΥΡΝΟΣ. Ἴδου τρόπος νὰ κατασκευάσατε εὐχαιρέτον ἐξοχικὸν φούρνον ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ σας χρησιμεύσῃ εἰς πολλὰς περιστάσεις. Μετὰ τοῦβλα καὶ κεραμίδια κατασκευάζετε δίπυρον φούρνον τὸν ὁποῖον στερεώνετε μετὰ ἀργίλλον καὶ χῶμα· εἰς μικρὸς σπηλὴν χρησιμεύει ὡς καπνοδόχη. Τὸ ἀνοίγμα τοῦ φούρνου τούτου πρέπει νὰ εἶνε ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἄνεμον. Ἄν τον σκεπάσατε μετὰ ἄμμον διατηρεῖ πολὺ καλὰ τὴν θερμότητά του. (Εἰκ. 3)

καὶ ἐπιμονὴν, θὰ μάθετε νὰ κάμνετε, χωρὶς κανενὸς βοήθειαν, καλύθα διὰ τῆς πάπιεσ σας, σπιτάκι διὰ τὸν πιστὸν σκύλον σας. Τί ἄλλο ὠφελιμώτερον καὶ περισσότερον εὐχαιρέστον εἰς τὸν κόσμον παρὰ νὰ εἰςθεύρωμεν νὰ κάμνωμεν ὅλα τὰ πρᾶγματα μόνονι μας!

Θὰ σας δώσω λοιπόν μερικὰς ὁδηγίας διὰ τὰς διασκευάσεις αὐτὰς τῆς ἐξοχῆς· ἂν δὲ συμμορφωθῆτε

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

60. Κυβόλεξον

1. Είμαι νήσος τῆς Τουρκίας πλὴν καλὴ ἥρωική.
2. Είμαι ζῶον μετὰ λόγου καὶ εἰς θλάς τὰς φυλάς.
3. Εἶμ' ἐκ τῶν μερῶν τοῦ λόγου μέσῳ ἔς τὴ γραμματικὴν.
4. Είμαι μελανὸς καὶ μάτην τὰ σαπούνια σου χαλᾶς.

Ἐστὴν ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελερωμένου

61. Συλλαβόγρηφος.

Μ' ἀποτελοῦν δύο γράμματα
Καὶ τοὺς θνητοὺς δοξάζω,
Καὶ τὰ σπουδαῖα πράγματα
Δίχως φωνὴν φωνάζω.

Ἐστὴν ὑπὸ Παναγιώτου Ἰππακράτους.

62. Συλλαβόγρηφος.

Τὸ σύνολόν μου ἔσσεψέ Θεὸν πρὸς εἰρωναίαν,
Τὰ δύο τελευταῖά μου σκοπεῖζον εὐωδίαν.

Ἐστὴν ὑπὸ Διονυσίου Ν. Ἀρσένου.

63. Συλλαβόγρηφος.

Ἄπο πρόθεσιν ἀρχίζω κ' εἰς ἡμέραν τελειῶνω
Καὶ ὡς μὴ θεὰ ἀρχαῖα ἔς τὰς θαλάσσας καμαρώνω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λεμῶνος τῆ Ζίας.

64. Λεξιγρηφος.

"Ἄν μ' ἀφήσῃς ὅπως εἶμαι, θά με φάγῃς ἐν τῷ ἄμῳ"
"Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς, παρευθὸς θά γίνω γράμμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γρακαίου τῶν Πλαταιῶν.

65. Λεξιγρηφος.

Εἶμαι ζῶον ἐκ τῶν ζῶων, ἐν τῇ κεφαλῇ μ' ἀφίσχῃ"
"Ἄνθος εὐοσμον θά γίνω, ἄν με ἀποκεφαλίσχῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παναγιώτου Ὀδυσσεύς.

66. Λεξιγρηφος.

Ἔφετε πῶτος ποταμὸς μὲν συλλαβὴν ἄν χάσῃ
Θά γίνῃ ἑλληνικὸ νησί με πόλιν καὶ με δάση;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιλῶνος Ἄετου.

67. Λεξιγρηφος.

"Ὅπως εἶμαι με ποθεῖς,
Δίχως χ με ἀποθεῖς.

Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Ε. Βλάχου.

68. Λεξιγρηφος.

Μ' εὐρίσκεις εἰς τὸ σῶμα σου· ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς
Συχνὸν τῆς θέρμης αἴτιον ἐμπρός σου θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ καὶ καὶ Ὀξί.

69. Μεταγραμματισμός.

"Ὅπως εἶμαι ἐάν μείνω, εἶμαι νήσος τῆς Τουρκίας.
"Ἄν ἀλλάξω τὸ κεφάλι, εἶμαι πόλις τῆς Εὐθείας.

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Παυλῆ.

70. Ἀναγραμματισμός

Εἰς τοὺς δρόμους θά με εὐρῃς, ὅπως εἶμαι· ἄν μ' ἀφήσῃ"
Καὶ εἰς τῶν πτηνῶν τὸ σῶμα, ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λαδοβιτῶνος τῆς Κρήτης.

71. Αἶνεγμα.

Σὲ φωτίζω, πλοίαρχέ μου,
Καὶ σε τρέφω, φιλατέ μου.

Ἐστὴν ὑπὸ Φλωρετίας Ν. Ἀρσένου.

72. Αἶνεγμα

Εἰς τὴν οὐρανὸν ὑπάρχω κ' εἰς τὰ φώσφορα ἐπίσχω
Καὶ εὐκόλως θά με εὐρῃς ἐάν θῆς νά με ζητήσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζανθούλας.

73. Αἶνεγμα.

Εἶμαι τοῦ Θεοῦ καθέδρῳ, μὴ πλειότερον ἐρώτα.
Ἐ τὸ ὄπισθα τῶν ζῶων ἔθεσα τὰ δύο πρώτα.

Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θεοδοσίου.

74. Πρῶβλημα. Πόιός εἶνε ὁ ἀριθμὸς ἐκείνος ἀπὸ τοῦ
ὀποῖου εἰάν ἀφαιρέσωμεν 15 καὶ τὸ ὑπόλοιπον διακρίσωμεν
διὰ τοῦ 12 ἔχομεν τὸν ἀριθμὸν 8;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτίου Νίκης.

75. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητου
μένων δέκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου συγγραφέως.

1. Πόλις τῆς Ἡλείου 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 4. Θηροτόν. 5. Ὄρος τῆς Ἀσίας. 6. Πρωτόνισσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους. 7. Ἄνθος. 8. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 9. Πόλις τῆς Ῥωσσίας. 10. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος

Ἐστὴν ὑπὸ Φεικίνας Τούρκου.

ΛΥΣΕΙΣ

46. Ὁ εὐλαμπὴς ἄνθρωπος λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐδέποτε κρύπτει αὐτὴν με τὸν σκοπὸν νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς ἄλλους.—47. Παναθήναια. (Πῶν, Ἀθήναι, Α).—48. Ἀριστὰ ("Ἄρη, Τ).—49. Αἶνεγμα, Αἶμα.—50. Μυτὰ—"Ια.—51. Σπόρος, Πόρος.—52. Σαυρός, Ταῦρος.—53. Νότος, τόπος.—54. Τὸ Ω.—55. Ὁ ἥλιος.—56. Τύρος, Σύρος.—57. Πεντακός. (1. Πάμισος. 2. Ἰθάκη. 3. Τύρβαθος. 4. Τουρκία. 5. Ἄργος. 6. Κωνσταντινούπολις. 7. Ὄνος. 8. Σκύρος).—58. Περσείδης. (1. Παῖων. 2. Εὐρώπη. 3. Ῥήνος. 4. Σαλαμίς. 5. Ἐποφ. 6. Ὑμέναιος. 7. Σκυλίς).—59. Ἐκεῖνος που φορεῖ τὸ μεγαλύτερον καπέλλο.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Σπυρίδων Θεοδ. Ἀγαπητός, 2. Αἴας ὁ Τελερωμένος 11. Αἰθρίας Οὐρανός, 7. Αἰμοστάκουσα Καρδία, 7. Χ. Ν. Ἀναγνωστὸπαυλος, 1. Ἄνθος τῶν Λεμῶνων, 13. Ἄπερος Νίκη, 10. Ἀραπάκος 12. Ἄρης, 3. Αἰωνίδας Ν. Ἀρσένου, 3. Φλωρετία Ν. Ἀρσένου, 2. Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 9. Βασκοπούλα Ζηλεμένη, 8. Ἄγγελος καὶ Θεόδωρος Γκολφιπούλας 2. Γλαυκώχρους Σημαῖα, 5. Ἐλευθέρος Σκοπευτής, 9. Ἐνδοξος Μαραθῶν, 7. Ἐνθα Μούσαι, 5. Ἐπίγειος Ἄγγελος, 10. Ἐρυσθὸς Ψιτακός, 12. Ζεὺς Νεφεληγερέτης, 5. Ζηλιάρης, 13. Ζιζάνιον 13. Ἡλιογέννητη, 8. Θαλασσοπαῦλι 7. Ἰαπὸντις τῆς Τύχης, 4. Ἐλένη Καλογερόβιτς, 7. Κατίθα νὰ φάμε, 12. Σ. Δ. Κριαζιώτης 1. Λαδοβιτῶνος Παντινός, 10. Θεοδώρα Π. Αραπική, 2. Πᾶνος Ι. Λάμπρος, 5. Ματθεοῦ τοῦ Κωλλέτη, 9. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος 7. Μικρός Ἐθελοντής, 5. Μικρὸς Ναυαρχος, 5. Μικρὸς Οἰκογενειάρχης 7. Ναυαρχος Κουρμπέ, 8. Ναυαρχος Μισούλης, 4. Ζανθούλα, 9. Οὐράνιος Ἄγγελος, 4. Παληκάρη τῆς Φακῆς, 7. Γεώργιος Πανάς, 3. Δημήτριος Α. Πανάτος, 1. Πανούρης Ὀδυσσεύς, 1. Παιτινός, 11. Πουλί χωρὶς φτερά, 12. Πρίγκιψ Ζελλᾶς, 8. Ρήγας Φεραῖος, 4. Δικατερὴν Κ. Σκοπέτου, 1. Σπαρτιάτης Ἀργελεωνίς, 10. Σωσίας, 7. Ἰωάννης Κ. Τάθος, 9. Γρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, 5. Τρῆπαιον τῶν Πλαταιῶν, 2. Τσάτσα Γελασσή, 8. Φασουλῆς καὶ Περικλέτος 12. Φωστήρ, 11. Χωρική, 7.